HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 1/2012 Cena $ 2.50 JANUARY 201

Kostel svatých Tří králů v Břidličné

V Kolíně nad Rýnem, kde se v roce 2005 odehrávaly Světové dny mládeže, se tyčí nádherná gotická katedrála sv. Tří králů. Když jsem připravoval dnešní číslo Hlasů národa, napadlo mě zjistit, zda také v českých zemích je „Mudrcům od východu", kteří se přišli poklonit do Betléma Ježíškovi, zasvěcen nějaký kostel. Po delším pátrání jsem jich objevil hned několik – v Mnichově Hradišti, ve Stanovicích na Karlovarsku, v Ostružné u Jeseníku, v Mojžíři na Ústecku, zámeckou kapli ve Smiřicích a kostel v Břidličné. O posledním z nich bude dnes řeč.

Město Břidličná, dříve Frýdlant nad Moravicí, se nalézá v údolí na soutoku řeky Moravice a potoka Poličky, na rozhraní Nízkého a Hrubého Jeseníku, v okrese Bruntál, východně od Rýmařova. První písemné zmínky o osadě Skalka, umístěné na území dnešní Břidličné jsou z roku 1320. Od roku 1492 se vesnice objevuje v soupisech sovineckého panství pod názvem Frýdlant (německy Friedlant, což v překladu znamená „Země míru"). Rozvoj Frýdlantu a okolí je úzce spjat s těžbou a zpracováním rud, těžilo se zde stříbro a později především železo. Osadníci se zabývali převážně zemědělstvím a pracemi v lesích, byli horníky a hamerníky, pěstoval se a zpracovával len, kácely se stromy a ze dřeva se vyrábělo dřevěné uhlí pro hutní výrobu. Původní obyvatelstvo bylo převážně německého původu. Počátkem 20.století byla ve Frýdlantu zřízena válcovna hliníkového plechu a začala se zde těžit ve dvou lomech břidlice.

Celá oblast Sovinecka i okolních panství byla až do husitských válek katolická, protože husitské války severní Moravu v podstatě nezasáhly. Protestantismus se zde šířil především ve 2.polovině 16.století. Hlavní vliv na to měli sovinečtí páni. Především to byli Kryštof a Václav z Boskovic, řídící se zásadou čí vláda, toho i víra. K přechodu na novou víru vydávali páni z Boskovic i příkazy. Kdo odmítl, musel se z panství vystěhovat.

Koncem 16. a počátkem 17.století bylo na sovineckém panství postaveno mnoho nových kostelů. Prvním z nich byl kostel Tří králů ve Frýdlantu, který v roce 1577 nechal postavit Vavřinec Eder na místě původního dřevěného kostelíku. Při stavbě kostela se však zapomnělo na faru a když do Frýdlantu přišel v roce 1586 první luteránský pastor Andreas Klein, koupil si za 24 zlatých domek se zahradou. Ale již v následujícím roce koupila frýdlantská a štáhelská náboženská obec jako faru za 38 zlatých dům se zahradou a k tomu za dalších 50 zlatých půl lánu polí. Do počátku třicetileté války se ve Frýdlantu vystřídalo několik luteránských kněží, kteří se současně starali i o školní výuku dětí, kterou obvykle zajišťovali rodinní příslušníci těchto farářů.

V letech 1610-1614 byl frýdlantský kostel zásluhou Jana staršího Kobylky rekonstruován - byla zvýšena kostelní loď a postavena nová báň. Do báně, kterou kostelu věnoval frýdlantský rodák Jan Hampe, obchodník s vínem ve Vratislavi, byla uložena pamětní listina popisující poměry na panství. Z listiny je zřejmé, že v roce 1614 bylo na Sovinecku obsazeno 8 farností.

Důležitým pramenem poznání náboženských poměrů na sovineckém panství té doby jsou tzv. kostelní řády. První vydal v roce 1584 Vavřinec Eder a druhý v roce 1616 Jan starší Kobylka. Co to byl kostelní řád? Jednalo se o jakýsi základní náboženský zákon platný na panství a určující povolené vyznání a jeho respektování ze strany poddaných. Kobylkův kostelní řád hned v úvodu zdůraznil, že Jan starší Kobylka byl vychován v augšpurské konfesi a jedině tuto uznává za správnou. Dále určil, že jeho poddaní mají být při této konfesi ponecháni na věčné časy a nemají být ani oni ani jejich potomci nuceni k jinému vyznání. Fary směly být obsazeny jen knězi augšpurského vyznání. V době bohoslužeb byla pod pokutou zakázána jakákoliv práce, požívání vína a alkoholických nápojů, byly zakázány jakékoliv rozpustilosti.

Celé sovinecké panství bylo po třicetileté válce zpustošeno a vydrancováno, zmenšil se i počet obyvatel. Zemědělství i tehdejší průmysl bylo nutno obnovit. Majitelem panství se stal Německý rytířský řád. Frýdlant byl přiřazen k Albrechticím a to až do roku 1786, kdy zde byla obnovena duchovní správa jako katolická lokacie. Zřízením této katolické lokacie získal Frýdlant samostatného duchovního pastýře Hypolita Knollmeyera narozeného ve Znojmě, který zde působil do roku 1813, kdy zemřel. Od roku 1814 byl katolickým farářem Jan Grun z Moravice. Do roku 1945 následovalo dalších 18 duchovních, kteří se starali o farnost. Fara byla ve Frýdlantu obnovena v roce 1859. V průběhu 18. a 19. století také stavba kostela doznala určitých změn. V roce 1732 strhla větrná bouře báň a vrchol věže. Kostel byl opraven v roce 1734. Do počátku 19.století značně zchátral a v roce 1827 byla provedena velká oprava, při které byl na severní straně prodloužen o 5 sáhů. Na opravu se spotřebovalo 44.000 cihel. Věž dostala novou báň a střechu. Byly pořízeny nové lavice a varhany. Rekonstrukci prováděli řemeslníci z nedalekého Brunzejfu. Hřbitov byl původně přímo u kostela. V roce 1834 krajský úřad zakázal na tomto místě pohřbívat a byl založen nový hřbitov za obcí. V roce 1901 byla opravena klenba kostela a v roce 1905 dostal celý kostel novou krytinu, byl vymalován a byly pořízeny nové oltáře.

Farnost ve Frýdlantu byla v 19.století čistě katolická. Až koncem století se znovu objevili evangelíci, kteří si zde postavili v roce 1898 svoji modlitebnu. Kolem roku 1900 začalo ve Frýdlantu získávat příznivce starokatolické hnutí. To bylo vírou shodné s ortodoxními katolíky, ale lišilo se v pojetí papežské neomylnosti. Šířilo se k nám z Německa. Starokatolíci si ve Frýdlantu na nejvyšším místě náměstí v roce 1911 postavili vlastní kostel. Mezi českými a slovenskými přistěhovalci, kteří přišli do Frýdlantu v roce 1945, starokatolíci nebyli a kostel začali po odsunu Němců používat věřící církve československé husitské. V současné době slouží jako smuteční síň.

Poválečným odsunem německého obyvatelstva a příchodem prvních dosídlenců z vnitrozemí začala novodobá historie Frýdlantu nad Moravicí. Dne 5. května roku 1950 byl Frýdlant nad Moravicí přejmenován na Břidličnou a dne 28. září 1973 byl Břidličné navrácen statut města.

V současné době vede duchovní správu římskokatolické farnosti Břidličná kněz polského původu Mgr. Piotr Oskwarek. Renesanční kostel Tří králů z roku 1577 je zapsán na seznamu kulturních památek. Nyní je nově opraven a jeho interiér velmi jednoduše upraven v duchu pokoncilové liturgie. Ve farnosti pracuje společenství mládeže, farnost se zapojila do programu adopce na dálku, který podporuje výchovu chudých afrických dětí.

Foto na titulní straně:
Kostel svatých Tří králů v Břidličné

V novém roce 2012 se svěřme do ochrany Matky Boží Panny Marie

Královno míru

jež dáváš rosu hlubin hvězdorodých
i ranní úžas očím nemluvňat
a jejich ústkám odevzdaný oddych,
když odcházejí do úsměvu spát;

na oplývavá prsa mladé matky
palčivost rány, která nebolí;
a mužům obvaz hojivý a sladký,
ženinu pleť na jejich mozoly;

skalnatým výškám lesní panorama,
úlevu ústí řekám vzkypělým
a klopýtavým cestám pod nohama
jistotu domu s bílým průčelím;

jež tichou pečeť světla dáváš dílu,
kde jeho mírou klid je svědomí,
a unaveným rukám čerstvou sílu
když po práci je skládáš... jako my –

oč tíž než my! Když místo pouhých dlaní
si tělo Syna kladeš do klína
po přehořkém a slavném dokonání,
jímž teprve vše vpravdě začíná!

Oroduj za nás

ať v rozbrojích a válkách, které vědem
(a nikdy nedokážem nevésti),
v těch číších naplněných vlastním jedem,
v bezedném řvoucím lidském neštěstí,

v jektání hrůzy, jež nás obklopuje,
již obklopujem, jež nám crčí z žil,
ve vichru smrti, který světem duje,
v útěcích, které nehledají cíl,

ve flagelanství samot jasnozřivých,
když hroutíme se hanbou ze sebe,
v opuštěnosti, stálém hrobě živých,
jež mrazí, i když dávno nezebe,

v příkrostech rození a umírání,
kde vše je žal a kal a sten a svár, –
ale i nyvém, tupém skomírání,
v němž plamen světla ztrácí zář i žár,

ano i ve studnách sebezpytování
(v zrcadle vždy tak netrpělivém)
ať všechno přezní tvoje prosba v Káni:
»Nemají vína«. Božím přílivem

ať na tvé přímluvy jsme vyneseni
na horu, která strmí z potopy!
Hlubino modrá, duho každodenní,
pokoro, která všechno pochopí,
Popelko Páně, Boží katedrálo,
rozeznívačko nejskrytějších lyr!
Dej, jako dává Syn: za naše málo
dej všechno: mír! Bouřlivým dušim mír!

Václav Renč, Sluncem oděná
Křesťanská akademie Řím 1979

O českém básníku Václavu Renčovi
čtěte více na str. 24

LITURGICKÁ ČTENÍ

Slavnost Zjevení Páně - 8.ledna 2012

1. ČTENÍ - Iz 60, 1-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Vstaň, rozsviť se Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou! Hle, tma zahaluje zemi a temnota národy, nad tebou však zazáří Hospodin, jeho velebnost se zjevuje nad tebou. Národy budou kráčet v tvém světle a králové v tvé vycházející záři. Rozhlédni se kolem a podívej se: ti všichni se shromáždili, přišli k tobě. Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech jsou přinášeny tvoje dcerky. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce, neboť tě zalije bohatství moře, přinesou ti statky národů. Záplava velbloudů tě přikryje, dromedáři z Midjanu a Efy, přijdou všichni ze Sáby, přinesou zlato a kadidlo, rozhlásí Hospodinovu slávu.

2. ČTENÍ - Ef 3, 2-3a. 5-6

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Slyšeli jste, že Bůh mě pověřil pracovat pro vás na díle milosti. Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno to tajemství. V dřívějších dobách to lidé tak nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno z osvícení Ducha jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí: že totiž také pohané mají stejná dědická práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia.

EVANGELIUM - Mt 2, 1-12

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: ´A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu´.“ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle - hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili jinou cestou do své země.

2. neděle v mezidobí - 15.ledna 2012

1.ČTENÍ - 1 Sam 3.3b-10.19

Čtení z první knihy Samuelovy.

Samuel spal ve svatyni, kde byla Boží archa. Tu Hospodin zavolal: „Samueli!“ On odpověděl: „Tady jsem.“ Běžel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On pravil: „Nevolal jsem tě, vrať se a spi.“ Šel tedy spát. Hospodin zavolal podruhé: „Samueli!“ Samuel vstal, šel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On odpověděl: „Nevolal jsem tě, synu můj; vrať se a spi.“ Samuel totiž neznal Hospodina, protože se mu Hospodin ještě nezjevil ve slově. Hospodin zavolal opět Samuela, potřetí. Vstal tedy, šel k Elimu a řekl: „Hle, tady jsem, volal jsi mě.“ Tu Eli pochopil, že chlapce volal Hospodin. Eli proto řekl Samuelovi: „Jdi spát. Bude-li pak volat, řekni: 'Mluv, Hospodine, tvůj služebník poslouchá.'“ Samuel tedy šel spát na své místo. Hospodin přišel, zastavil se a volal jako dříve: „Samueli. Samueli!“ A Samuel řekl: „Mluv, tvůj služebník poslouchá.“ Samuel rostl a Hospodin byl s ním a nedopustil, aby nějaké jeho slovo přišlo nazmar.

2. ČTENÍ - 1 Kor 6,13c-15a. 17-20

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Tělo není pro smilnění; je pro Pána a Pán pro tělo. A Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí také nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Kdo se však oddá Pánu, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem! Každý jiný hřích, kterého se člověk dopustí, je mimo tělo. Kdo se však oddá smilnění, prohřešuje se proti vlastnímu tělu. Nebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás bydlí a kterého vám dal Bůh, a že proto už nepatříte sami sobě? Byli jste přece koupeni, a to za vysokou cenu. Oslavujte proto Boha svým tělem.

EVANGELIUM - Jan 1,35-42

Slova svatého evangelia podle Jana.

Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabi“ - to přeloženo znamená Mistře - kde bydlíš?“ Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne. Jeden z těch dvou učedníků, kteří to od Jana slyšeli a šli za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten nejdříve nalezl svého bratra Šimona, řekl mu: „Našli jsme Mesiáše!“ - to přeloženo znamená Kristus - a přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas“ to je v překladu Petr Skála.

3.neděle v mezidobí - 22.ledna 2012

1. ČTENÍ - Jon 3,1-5.10

Čtení z knihy proroka Jonáše.

Hospodin oslovil Jonáše: „Vstaň, jdi do velikého města Ninive a měj tam kázání, které ti ukládám.“ Jonáš tedy vstal a šel do Ninive

podle Hospodinova rozkazu. Ninive bylo veliké město před Bohem, tři dna se jím muselo procházet. Jonáš začal procházet městem první den a volal: „Ještě čtyřicet dní a Ninive bude vyvráceno!“ Ninivští obyvatelé však uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se do žínic, velcí i malí. Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chováni, smiloval se a nepřivedl na ně zkázu, kterou jim hrozil.

2. ČTENÍ - I Kor 7,29-31

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Říkám, bratři, toto: Čas je krátký. Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli, a ti, kdo pláčou, jako by neplakali, a ti, kdo se radují, jako by se neradovali, a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic, a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali, neboť tento viditelný svět pomíjí.

EVANGELIUM - Mk 1,14-20

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obraťte se a věřte evangeliu!“ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí!“ Ihned nechali sítí a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

4.neděle v mezidobí - 29.ledna 2012

1. ČTENÍ - Dt 18,15-20

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Hospodin, tvůj Bůh, ti vzbudí proroka, jako jsem já, z tvého středu, z tvých bratrů, toho budete poslouchat. To jsi právě žádal od Hospodina, svého Boha, na Chorebu v den shromáždění, když jsi říkal: 'Nemohu už slyšet hlas Hospodina, svého Boha, nemohu se už dívat na tento veliký oheň, abych nezemřel.' Hospodin mi tehdy řekl: 'Správně mluví. Vzbudím jim proroka, jako jsi ty, ze středu jejich bratrů a vložím svoje slova v jeho ústa a sdělí jim vše, co mu poručím. Kdo by však neposlechl mých slov, která bude mluvit v mém jménu, toho poženu k zodpovědnosti. Prorok, který by se opovážil mým jménem říkat, co jsem mu neporučil, nebo který by mluvil ve jménu jiných bohů, takový prorok musí zemřít!“

2. ČTENÍ - I Kor 7,32-35

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Rád bych, abyste byli bez starostí. Kdo nemá manželku, stará se o věci Páně, jak by se líbil Pánu. Ale kdo je ženatý, stará se o věci světské, jak by se líbil manželce, a je rozdělen. A žena nevdaná a panna se stará o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Ale když se provdá, stará se o věci světské, jak by se líbila muži. To však říkám ve vašem zájmu, ne abych na vás hodil smyčku, ale abych vás vedl k počestnosti a k nerušené oddanosti Pánu.

EVANGELIUM - Mk 1,21b-28

Slova svatého evangelia podle Marka.

V městě Kafarnau vstoupil Ježíš v sobotu do synagogy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona. V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: „Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Vím, kdo jsi: Svatý Boží!“ Ale Ježíš mu přísně rozkázal: „Mlč a vyjdi z něho!“ Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení - a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

5.neděle v mezidobí - 5.února 2012

1. ČTENÍ - Job 7,1-4.6-7

Čtení z knihy Job.

Job řekl: „Což nejsou svízele údělem člověka na zemi, dny jeho jako dny nádeníka? Jak otrok touží po stínu, jak nádeník čeká na svou výplatu, tak jsem dostal v úděl měsíce bídy a noci soužení byly mně přiděleny. Když uléhám, říkám si: Kdy asi vstanu? Když končí večer, sytím se neklidem do úsvitu. Mé dny jsou rychlejší než tkalcovský člunek, plynou bez naděje. Pamatuj, že můj život je jako dech, mé oko již nikdy neuzří štěstí.“

2. ČTENÍ - I Kor 9,16-19.22-23

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal. Odměnu bych mohl čekat kdybych to dělal z vlastního popudu. Když to však dělám proto, že to mám nařízeno, plním jen úkol, který mi byl svěřen. Jaká je tedy moje odměna? To, že hlásám evangelium, a nic za to nechci, takže se vzdávám práva, které mi evangelium poskytuje. Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí. U slabých jsem se stal slabým, abych získal slabé. Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.

EVANGELIUM - Mk 1,29-39

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří i uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejích synagogách a vyháněl zlé duchy.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.prosince 2011

Politické události

Paroubek se stal předsedou Národních socialistů, slibuje nulovou daň na potřeby pro děti

Jiří Paroubek opět stanul v čele politické strany, tentokrát Národních socialistů – levice 21.století. V programu se snaží voliče nalákat na nulovou DPH na potřeby pro děti nebo obnovení novomanželských půjček a plošného porodného. Ustavující sjezd se neobešel bez protestů. Sjezdu se v sobotu 26. listopadu dle ČTK zúčastnilo 235 kandidátů, dalších 500 lidí se již do nové strany přihlásilo. "Ve smyslu stanov se mým rozhodnutím stali místopředsedy strany Jiří Šlégr, Stanislav Palša a Tereza Holíšíková," zdůvodnil bývalý premiér na tiskové konferenci, proč strana místopředsedy nevolila. Podle něj se národní socialisté chtějí soustředit na vybudování silné pozice v krajích, především na dobrý výsledek v Ústeckém kraji a rozbití tamního mocenského monopolu ČSSD a ODS. V programu strana překvapivě nepočítá se zrušením současné penzijní reformy, ale jen s její úpravou, aby nedošlo k výpadku ve státních příjmech. Fondy by podle národních socialistů měly garantovat 100 procent vkladů a možnost kdykoliv vystoupit z druhého pilíře pojištění. Prozatímní program o 140 stranách v ledasčem připomíná program sociální demokracie před minulými volbami, Paroubek ale přichází s několika novinkami. Místo poplatků ve zdravotnictví navrhuje vedle povinného ještě komerční připojištění, na které by mohly zaměstnancům přispívat firmy. Úplnou novinkou je pak návrh „prorodinných fondů zaměstnavatelů". Podle Paroubka by měly „poskytovat alespoň částečnou úhradu rozdílu předchozí čisté mzdy a peněžité pomoci v mateřství". Tyto náklady by si firmy mohly odečíst ve slevě na dani z příjmu. Národní socialisté hledali inspiraci i ve Velké Británii. Navrhují osvobození od DPH pro věci související s péčí o děti: dětské oblečení, pleny či školní učebnice. Před budovou pražského Obecního domu, kde se sjezd konal, zorganizovala protest Česká strana národně sociální, z níž se odštěpili právě současní Paroubkovi spolupracovníci. Dorazila také necelá desítka příznivců krajně pravicové Dělnické strany sociální spravedlnosti. Na protest proti Paroubkově přestupu vylepili před budovou plakát s fotkou bývalého premiéra a nápisem Jsem narcis. Argumentovali především tím, že krade národně socialistickou značku. Bývalý premiér vedl ještě v parlamentních volbách v roce 2010 sociální demokracii, ihned po nich ale na post předsedy rezignoval. Bylo totiž jasné, že strana v parlamentu neutvoří vládnoucí koalici. Na podzim pak stranu opustil a jeho cesta k Národním socialistům se uzavřela o víkendu.

Ministr kultury Besser rezignoval, nahradila ho Alena Hanáková

Jiří Besser (STAN) je sedmým ministrem, který opustil vládu Petra Nečase. Ministr kultury čelil v posledních dnech tlaku na odstoupení z důvodu nepřiznaného bytu na Floridě v hodnotě 4,3 milionu korun a účasti ve firmě Comoros Group. Besser je přesvědčen, že se nedopustil ničeho nečestného. Ve čtvrtek 8.prosince oznámil rezignaci s tím, že necítil podporu kolegů a nedostal prostor se před nimi obhájit. Opozici i vládě však vadilo nejen jeho samotné působení v Comoros Group, ale ještě více jeho kontakty a spolupráce s Pavlem Hráchem, odsouzeným minulý měsíc za úplatkářství. Ten totiž uvedl, že mu Besser chtěl svým členstvím ve firmě dopomoci k získání nemovitosti na Floridě a fungoval jako ručitel. Odpovědnost ministru, ale i premiérovi přisuzoval šéf největší opoziční strany ČSSD Bohuslav Sobotka.

Novou ministryní kultury se stala poslankyně Alena Hanáková, kterou nominoval Celostátní výbor hnutí Starostů a nezávislých (STAN) 20.prosince ji na Pražském hradě jmenoval prezident Václav Klaus a odpoledne ji pak do úřadu uvedl premiér Petr Nečas. Primárním úkolem pro Hanákovou bude vyřešit majetkové vyrovnání s církvemi.

Šéf policie Lessy ve funkci zůstává, s ministrem vnitra se na reformách dohodli

Policejní prezident Petr Lessy zůstává ve funkci. S ministrem vnitra Janem Kubicem (nestr.) se dohodl na změnách na policejním prezidiu. Šéfovi policie zůstanou pouze tři náměstci, zruší se post náměstka pro strategii. Kvůli neochotě provést personální změny a reformy ve vedení policie vyzval ministr vnitra Lessyho k rezignaci už minulý týden. „Určitě nejsem spokojen s Lessyho nekonstruktivním přístupem v této oblasti," uvedl tehdy. Policejní prezident ale odmítl odstoupit. Místo rezignace předložil koncepci úspor i zrušení postu náměstka. I přes ministrovy výhrady k šéfovi policie se obě strany shodly. Lessy ministrovi v personálních otázkách ustoupil a ten již jeho rezignaci nepožaduje. Kvůli případnému konci policejního prezidenta hrozil i rozpor ve vládní koalici – premiér Petr Nečas (ODS) a strana TOP 09 se zastali ministra vnitra, zatímco Lessyho podpořily Věci veřejné. Za policejního prezidenta se postavila také jedna z policejních odborových organizací, Unie bezpečnostních sborů (UBS), a dokonce i prezident Václav Klaus. Ten pro Lidové noviny uvedl, že si změnu šéfa police nepřeje i proto, že by situace mohla vyústit až ve vládní krizi.

Návrh přímé volby prezidenta prošel Poslaneckou sněmovnou, souhlasila i opoziční ČSSD

Poslanecká sněmovna schválila změnu ústavy, která zavede přímou volbu prezidenta. Pro hlasovalo 159 poslanců. Nyní se o změně zákona bude jednat v Senátu. Pokud novela projde, Češi by prezidenta mohli poprvé zvolit v roce 2013. Změní se i některé jeho pravomoci. Kandidáta by nově mohlo navrhnout alespoň 50 tisíc občanů. Svou kandidaturu již potvrdil současný ministr zahraničí a předseda TOP 09 Karel Schwarzenberg. Spekuluje se i o předsedkyni Poslanecké sněmovny Miroslavě Němcové, Přemyslu Sobotkovi (oba ODS) nebo o ekonomovi Janu Švejnarovi. Poslanci se na přímé volbě českého pre-

zidenta shodli ve středu 14.prosince, svými hlasy nakonec přispěla i ČSSD. Opoziční strana tak učinila po hodinovém jednání poslaneckého klubu, s koalicí se předtím dohodla na některých pozměňovacích návrzích. Prezident proto nově nebude moci vstupovat do trestního řízení a jeho imunita bude omezena pouze na volební období. Naopak se strany neshodly na způsobu jmenování Rady České národní banky. Jediná strana, která se zdržela hlasování, byla KSČM. I přesto návrh získal potřebnou třípětinovou ústavní většinu a nyní se bude projednávat v Senátu. Je však možné, že Senát s převahou ČSSD bude hlasovat proti změně ústavy, protože právě volba prezidenta je jednou ze zásadních pravomocí horní komory.

Výstava představila dílo Wichterleho, jeho kontaktní čočce bylo o Vánocích padesát let

U příležitosti 50. výročí vynálezu měkké kontaktní čočky uspořádala galerie Českého centra Praha jedinečnou výstavu představující život a dílo jednoho z nejvýznamnějších českých vědců – Otty Wichterleho. Výstava skončila 31.prosince a návštěvníci při ní mohli absolvovat i mnoho doprovodných programů například měření zraku a doporučení vhodné korekce, kreativní hry se stavebnicí Merkur nebo promítání dokumentárních filmů o tomto prostějovském rodákovi. Vše bylo přitom zcela zdarma. „Jsem překvapená, jak důkladně o mém manželovi a jeho rodině autoři výstavy zjišťovali informace. Překvapilo mě, co všechno se ví," komentovala výstavu Linda Wichterlová, která se 1.prosince účastnila vernisáže výstavy Otto Wichterle - Vědec a vynálezce. „Jsme rádi, že můžeme touto výstavou přispět k podpoře prezentace úspěchů české vědy ve světě. Proto ji také plánujeme od příštího roku v popularizované podobě představovat prostřednictvím sítě Českých center a zastupitelských úřadů ČR v zahraničí," nechal se slyšet generální ředitel Českých center Michael Pospíšil. První ze tří výstavních místností byla věnována především osobnímu životu. Návštěvníci zde mohli prostudovat jak vědcův rodokmen, v němž se dozvěděli zajímavé informace o předcích a rodině Wichterlových, tak i jeho životní linii, co se týče soukromého i profesního života. Druhá místnost byla věnována především jeho nejznámějšímu vynálezu – měkké kontaktní čočce, která letos 24. prosince oslavila 50 let od svého zrození. Návštěvníci se tu také seznámili s krátkým dobovým filmem a záběry, které byly pořízeny v době objevu hydrogelu, z něhož se kontaktní čočky začaly vyrábět a jenž našel mnoho dalších využití. V samostatném prostoru se promítal animovaný film Zuzany Bahulové, jenž zobrazuje neobyčejný život světově uznávaného vědce. Návštěvníci si mohli prohlédnout i další zajímavosti, jako je prezentace optických klamů. Nechyběla zde ani replika jednoho z prvních prototypů čočkostroje, která vypovídá mnohé o době a podmínkách, v nichž profesor pracoval. Otto Wichterle (1913-1998) na tomto přístroji sestaveném ze stavebnice Merkur a dynama z jízdního kola odlil na Štědrý den v roce 1961 vůbec první kontaktní čočky. Jejich vynález se stal nejznámějším z jeho 150 patentů. První myšlenka vytvoření hydrofilního gelu - látky, která je pružná, dokonale průhledná a nezpůsobuje reakci okolních tkání, se zrodila v roce 1952, o devět let později byla na světě první čočka. Za tento objev se mu dostalo uznání vědecké populace doma i ve světě. Wichterle získal desítky českých i mezinárodních ocenění, například Státní cenu II. stupně nebo Řád TGM III. třídy. O jeho vynález, tehdy už patentovaný, projevil zájem svět a v roce 1963 ministerstvo podepsalo licenční smlouvu s americkým výrobcem.

Ze Slovenska

Konec nouzového stavu na Slovensku. Čeští lékaři se vracejí domů

Slovenská vláda vyhlásila od úterka 29.listopadu nouzový stav. Taková událost se stala vůbec poprvé v novodobé historii státu. Vláda tak reagovala na krizovou situaci ve zdravotnictví, když 2000 lékařů, kteří nejsou spokojní s navýšením platů, podalo výpověď a už od dubna stávkují. Stav nouze umožňuje přinutit lékaře přijít do práce. Nouzový stav vláda schválila na návrh ministra zdravotnictví Ivana Uhliarika (Kresťansko-demokratické hnutie). Po mimořádném zasedání vlády to v pondělí oznámila na tiskové konferenci premiérka Iveta Radičová (Strana demokratickej a kresťanskej únie). „Z 96 zdravotnických zařízení v SR se bude nouzový stav týkat jen 15, tedy jen konkrétních lékařů, ne celého zařízení," citoval premiérku portál Čas.sk. Radičová připomněla, že lékařům nabídli zvýšení platu do 300 eur, což je 30 % základní mzdy. Dodala, že toto navýšení může garantovat. Nejvyšší zvýšení platů lékařů, a to o 17 %, na Slovensku schválila v roku 2007 vláda Róberta Fica (Smer – Sociálna demokracia). Lékařští odboráři se předtím během rokování s vládou nedohodli, požadovali totiž navýšení platů o 700 eur. Premiérku též vyzvali, aby odvolala ministra Uhliarika z funkce. Nouzový stav, se týká povinnosti zabezpečit výkon zdravotní péče a zákazu práva na stávku lékařům. Umožňuje též řediteli nemocnice uložit pracovní povinnost lékařům, kteří podali výpovědi. Podle ústavního zákona může vláda nouzový stav vyhlásit jen když dojde k ohrožení života a zdraví osob. Zároveň ho může vyhlásit jen na postihnutém místě, a to podle právní normy jen nejdéle na 90 dní.

V době krize přispěchalo na pomoc Slovensku 29 českých vojenských lékařů, kteří od soboty 3. do středy 7.prosince, kdy nouzový stav skončil, pomáhali ve čtyřech slovenských nemocnicích. "Za dobu svého působení ve zdravotnických zařízeních v Bratislavě, Nitře, Ružomberoku a Žilině provedli čeští vojenští lékaři 91 urgentních výkonů, kde by došlo bez okamžité lékařské péče k ohrožení životů a zdraví slovenských občanů," uvedl tiskový mluvčí ministerstva obrany Jan Pejšek pro iDnes. „Děkuji jim všem za práci, kterou odvedli," pochválil je ministr obrany Alexandr Vondra. Proti působení českých lékařů na Slovensku se postavila opoziční ČSSD, podle níž se zachovali jako stávkokazi. Předseda Senátu Milan Štěch (ČSSD) navíc míní, že vláda rozhodla o vyslání armádních lékařů do zahraničí protiústavně, když nepo-

žádala o souhlas parlament.

Na 1200 slovenských lékařů nyní musí podepsat nové pracovní smlouvy, protože po hromadných výpovědích jim pracovní poměr skončil v listopadu. Mzdy doktorům porostou o více než 30 procent. „Věříme, že už žádná vláda nepodcení dialog s lékaři," vyjádřil se k ukončení protestní akce odborářský předák Marián Kollár pro Aktuárně.sk.

Ekonomika

Škoda vyhrála tendr téměř za dvě miliardy korun. Její tramvaje budou jezdit v Maďarsku

Plzeňská společnost Škoda Transportation dodá do severomaďarského města Miskolc celkem 31 nízkopodlažních a obousměrných tramvají. Ve výběrovém řízení porazila italskou firmu AnsaldoBreda či španělskou CAF. Hodnota zakázky se blíží dvěma miliardám korun. „Po vyhraných tendrech v hodnotě dvě a půl miliardy korun na dodávku výzbrojí pro turecké lokomotivy a čínské metro je úspěch v maďarském Miskolci dalším důkazem konkurenceschopnosti výrobků Škody Transportation na zahraničních trzích," řekl v pátek 25. listopadu generální ředitel společnosti Josef Bernard. Tendru se účastnilo pět dalších firem. Ve výběrovém řízení rozhodovala kromě celkové ceny i nabídka servisu po dobu záruční lhůty, spotřeba energie či desetiletá garance provozní údržby po záruční době. Plzeňská Škodovka začne s prvními dodávkami tramvají pravděpodobně na začátku roku 2014. Soutěž, ve které Škoda Transportation uspěla, zadavatelé zakázky v minulosti již třikrát zrušili. „Vzhledem k tomu, že se jedná už o čtvrtý tendr na dodávku tramvají, jsme přesvědčeni, že je naše nabídka připravena tak, aby případné námitky konkurentů byly antimonopolním úřadem zamítnuty," uvedl Zdeněk Majer, viceprezident pro obchod Škody Transportation.

Poslanci schválili rozpočet na rok 2012

Stát chce utratit 1,19 bilionu korun. Deficit byl stanoven na 105 miliard, oproti letošku tedy o 30 miliard klesne. Z mnoha navrhovaných přesunů peněz uspěl při projednávání v Poslanecké sněmovně jen návrh ministra financí Miroslava Kalouska, který dal 800 milionů na sport, 100 milionů na ochranu kulturních památek a 100 milionů na sociální projekty neziskových organizací. Tyto peníze se vezmou z fondu na odškodnění oběti trestné činnosti a z dávek na sociální a důchodové pojištění. Dolní komora schválila návrh zákona o státním rozpočtu 14. prosince. Rozpočet ale nejspíš čekají další změny. Byl totiž sestaven s předpokladem růstu HDP 2,5 %, podle současných prognóz se ale růst bude pohybovat maximálně kolem 1 %. To by znamenalo překročení schodku zhruba o 17 miliard. Další změny v rozpočtu se podle krizových scénářů dají očekávat na přelomu ledna a února.

Kurzovní lístek 30. 12. 2011 (střed)

EUR, 1 .....25.800
Kanada, 1 .....19.524
USA, 1 .....19.940

Kultura

Jízda králů na seznamu dědictví UNESCO

Česko připsalo další položku na seznam dědictví UNESCO. Mezi nehmotné dědictví UNESCO patří od neděle 27.listopadu i slovácká slavnost Jízda králů. Po slováckém verbuňku, masopustních průvodech a sokolnictví se tak stala čtvrtou tradicí ČR, které mezivládní komise UNESCO přiznala vysoký kulturní význam. Stalo se tak na Bali, kde komise zasedala. Zabývala se kandidaturou 84 kulturních tradic z celého světa, z nichž jsou mnohé ve větším ohrožení zapomenutí než každoročně pořádaná Jízda králů. Její zapsání do UNESCO má přinést Slovácku vítanou reklamu, zviditelnění a posílení turistiky v oblasti. Historie slavnosti patrně sahá až do pohanských dob, kdy spolu mladí muži zápasili a vítěz se stal králem. Druhá verze se vztahuje k útěku Matyáše Korvína před Jiřím z Poděbrad, kdy se, aby nebyl prozrazen, oblékl do ženských šatů a do úst si vložil růži, aby nebylo prozrazeno, že mluví jiným jazykem.

Debutující režisér Tomáš Zelenka představil Hranaře, s nimi přichází do kin korupce

Hranař je člověk, pohybující se na hraně zákona. Může to být postava kladná, tak záporná, popisují tvůrci snímku. A právě tito lidé hrají hlavní roli ve filmu z českého prostředí plného korupce a nelegálních obchodů. Snímek režiséra Tomáše Zelenky Hranaři vstoupil do kin 1.prosince. Zelenka se dodnes věnoval pomocné režii, spolupracoval například na filmech Kajínek, Czech Made Man nebo Tacho. Hranaři jsou pro něj režisérským debutem. Do hlavních rolí obsadil známé tváře – Sašu Rašilova, Miroslava Etzlera, Kateřinu Brožovou a Vilmu Cibulkovou. Vedlejší role si zahráli Jiří Langmajer, Martin Dejdar nebo Jan Tříska. Odpověď, jak se je všechny podařilo přesvědčit, možná nabízí Jiří Langmajer: "Opravdu jsem tenhle film chtěl točit, protože je naprosto jiný než cokoliv, na čem jsem pracoval." Producent Jiří Jurtin potvrzuje, že všechny především zaujal námět a téma. Tomáš Zelenka přivedl k životu scénář Oto Klempíře a Jiřího Hubáčka soustředící se na zobrazení jejich pohledu na reálnou situaci v českém prostředí byznysmenů, politiků a dokonce i agentů různých tajných služeb. Klempíř i Hubáček pracují v reklamní společnosti, tvorba filmu pro ně byla rovněž premiérová. Děj se odehrává v současnosti, vypráví o majiteli stavební firmy Slámovi (Etzler), jehož společnost získá státní zakázku. Sláma ale nechce podporovat početnou skupinu politiků a lobbistů penězi, které by na stavbě „ušetřil", jako to dělali jeho předchůdci. Do konfrontace zapojí svého přítele Hložeka (Rašilov), majitele bezpečnostní agentury. Následuje spletitá dějová pavučina, v níž dojde na podvody, vydírání, podplácení, ovlivňování, zastrašování, a dokonce i na vraždy. Krimithriller o korupci a poměrech v českém byznysu, detailní pohled na českou politickou scénu a na vše, co by se za ní mohlo skrývat. Příběh je smyšlený a nezakládá se na skutečných událostech. Do jaké míry by se ale mohl realitě přiblížit, už posoudí diváci. Téma, které se v Čechách na stříbrném plátně nevidí často, ocenila řada osobností, milionář Karel Janeček například pro snímek zajistil podporu svého protikorupčního fondu. Přesto se produkce obává o úspěch fil-

mu, protože čeští diváci statisticky upřednostňují spíše lehká témata. Na možný neúspěch je připraven i režisér. „Budu zase dělat to, co předtím: prvního asistenta režiséra. Vezmu si do ruky vysílačku a budu dávat bacha, aby se všechno natočilo, jak má, aby každý dělal to, co má, a aby to celé klapalo."

Zemřel Zdeněk Miler. Tvůrce Krtečka, který dobyl i vesmír

V České republice asi nenajdete dítě, které by neznalo Krtečka. Podařilo se mu dokonce i překročit hranice Česka – nemluví, takže mu rozumí například i děti v Polsku, Německu nebo Japonsku. 30.listopadu zemřel jeho tvůrce, výtvarník, ilustrátor a režisér animovaných filmů Zdeněk Miler. Bylo mu 90 let. „Jsem smutný, ale pan Miler se dožil krásného věku," sdělil iDnes.cz Vlastimil Král, zakladatel Země pohádek, který disponoval právy na Milerova Krtka. Dodal, že Miler do poslední chvíle pracoval. „Vytvořil postavy a typy, které stále přežívají. Jsou v tomto žánru prakticky nesmrtelné," řekl serveru Novinky.cz další výtvarník a Milerův vrstevník Břetislav Pojar. „Zdeněk Miler kreslil nádherně a ani ve vysokém věku neslevoval z kvality obrázků. Líbí se mi, že i v době, kdy se všechno dělá na počítači, existuje taková ruční kreslená animace," řekl MF Dnes režisér Michal Žabka. Zdeněk Miler se narodil v roce 1921 v Kladně a kreslení se věnoval už odmala. Po válce pracoval v Baťových ateliérech animovaného filmu ve Zlíně, pak přešel do studia Bratři v triku k Jiřímu Trnkovi. Právě on vymyslel logo studia, trojici kudrnatých kluků. Také ilustroval pro nakladatelství Albatros. Krtečka vytvořil v roce 1954, první film s ním vznikl o tři roky později. Miler měl za úkol udělat film, který by dětem vysvětlil průmyslovou výrobu látek, a tak vznikl snímek Jak Krtek ke kalhotkám přišel. Na festivalu v Benátkách s ním získal hlavní cenu Zlatého lva. V tomto díle Krtek ještě mluví, ale v dalších už jen vydává zvuky. Jejich autorkami jsou Milerovy dcery, které si výtvarník jako malé nahrával. K vytvoření Krtka přivedla Milera krtina, o kterou zakopl na procházce. Tak totiž konečně přišel na zvířátko, které ve svých pohádkách neměl Walt Disney. „Krtek je vlastně myš, nemá uši ani barvy; nemá nic než čumák, tak jsem mu udělal aspoň červený nos," připomněla MF Dnes jeho slova. Miler ilustroval i jiná díla, například Vančurova Kubulu a Kubu Kubikulu, pro dospělé natočil třeba Romanci helgolandskou. Krtečkovi však věnoval nejvíce knih a vytvořil s ním na padesát dílů animovaných příběhů. Krtek ale nevypadal pořád stejně, Zdeněk Miler jeho podobu mírně pozměňoval. Zkrátil čumáček, umazal ocásek, více zaoblil jeho tvary a také mu přidal vlasy – to aby prý navždy zůstal klukem. Za svou práci získal řadu ocenění, před pěti lety ho vyznamenal i prezident Václav Klaus Medailí za zásluhy I. stupně. Krtečkovi se v dubnu 2011 podařilo dobýt vesmír. Na palubu raketoplánu Endeavour si ho vzal jako maskota americký astronaut Andrew Feustel. S nápadem přišla jeho manželka Indira, která má české kořeny a příběhy o Krtečkovi předčítala synům před spaním. „Byl jsem tím fascinovaný. Krtečka jsem sledoval na všech možných záběrech vesmírné lodi," sdělil tehdy Zdeněk Miler serveru iDnes.cz.

V Praze se poprvé konala mezinárodní výstava panenek

Světové setkání autorů, obdivovatelů a fanoušků tzv. panenkového umění se letos poprvé uskutečnilo v České republice. Mezinárodní prodejní výstavu panenek a medvídků – Doll Prague a unikátních uměleckých textilií – Artextil Prague mohli návštěvníci zhlédnout v Národním domě na Vinohradech. Výstava se konala od 2. do 4. prosince. K vidění byly panenky textilní, porcelánové i celodřevěné. „Panenky jsou v tomto případě pojímány nikoli jako hračky anebo loutky, ale jako opravdové umění," uvedla za organizátory Bohdana Klátilová z občanského sdružení ART CZ. Každá z panenek je originálem jednoho autora, vždy vyrobená ručně. Některé připomínaly pohádkové postavy – elfy, skřítky nebo víly, jiné jejich tvůrci oblékli do krojů či honosných šatů. Ceny prodejních panenek se pohybovaly od stovek až po desítky tisíc korun. „Doba výroby jedné panenky se liší podle obtížnosti, může trvat dva týdny, ale i jeden rok," řekla Carolině Lubica Charvátová, tvůrkyně celodřevěných panenek, která se této zálibě věnuje již 35 let. Kromě výtvarníků z České republiky se výstavy zúčastnili i umělci z Ruska, Nizozemí, Estonska, Lotyšska, Izraele, USA a dalších zemí. Návštěvníci výstavy si mohli zakoupit nejenom panenky, ale i jiné zboží s nimi spojené – kalendáře, knížky, DVD s postupem jak panenku vyrobit, magnety apod. Stejně tak i různé druhy medvídků, jejichž prodejní výstava byla součástí Doll Prague. Během slavnostního zahájení se konala také dobročinná aukce. Výtěžek organizátoři věnují ve prospěch asistenční služby integrovaným dětem navštěvujícím Základní školu Červený vrch v Praze 6.

Sport

České florbalistky získaly na mistrovství světa bronz

Historicky první medaili z mistrovství světa slaví české florbalové reprezentantky, na turnaji ve švýcarském St Gallenu obsadily třetí místo. K překvapivému úspěchu vedla cesta přes domácí výběr, který v nedělním utkání o bronz vedl nad Češkami už 2:0. Ty se ale nevzdaly a podařil se jim nevídaný obrat. Český tým, vedený trenérkami Šatalíkovou a Šteglovou, před turnajem v očích odborníků nepatřil k aspirantům na medaili. A když v polovině rozhodujícího střetnutí získaly Švýcarky dvougólové vedení, vidina úspěchu se ještě vzdálila. Češky ale díky brankám Hyršlové a Lackové během dvou minut vyrovnaly a začaly domácí tým přehrávat. V 52. minutě završila český obrat Šteglová a dala výsledku konečnou podobu. V závěru podržela český výběr obrana a vynikající brankářka Christianová. Ta s za výborné výkony vysloužila cenu pro nejlepší brankářku mistrovství. „Jana chytala skvěle celý Samoi onát. Hned se hraje líp, když víš, že máš za sebou zeď," řekla kapitánka Kotíková pro MF Dnes. Česká cesta k bronzovým medailím vedla přes první místo ve skupině celkovým skóre 30:4, čtvrtfinálové vítězství nad Dánkami a vysokou prohru 0:6 v semifinále s Finkami.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Výstava o svaté Anežce České v Římě

V úterý 6. prosince 2011 zahájil v rámci své návštěvy Říma pražský arcibiskup Dominik Duka OP, předseda ČBK, spolu s ministrem kultury Jiřím Besserem v prostorách Papežské univerzity sv. Kříže v Římě výstavu fotografií Herberta Slavíka nazvanou „Anežský zázrak - Listopad 1989". Výstavu, která se koná pod záštitou ministra zahraničních věcí Karla Schwarzenberga, uspořádalo velvyslanectví ČR při Svatém stolci u příležitosti 800. výročí narození svaté Anežky České. Jedná se o další z mnoha akcí, jimiž si různé instituce připomínají odkaz sv. Anežky České. Výstava v Římě má připomenout to, čemu se říká „anežský zázrak". Účast deseti tisíc Čechů, které komunistický režim pustil do Říma na kanonizaci, bývá označována za jedno ze znamení konce komunismu. Pouhých pět dní poté, 17. listopadu, byla nastoupena cesta ke svobodě a ani ne za půl roku Jan Pavel II. přijel do Prahy, kde byl uvítán památnými slovy prezidenta Václava Havla: „Nevím, zda vím, co je to zázrak, ale nyní jej prožívám."

Celý svatoanežský rok, v jehož rámci se římská výstava koná, vyvrcholil unikátní expozicí s názvem „Svatá Anežka Česká – princezna a řeholnice", která byla v prostorách Kláštera sv. Anežky České otevřena 25.listopadu 2011. Uspořádání této výstavy se ujalo Arcibiskupství pražské, které spolupracovalo s Národní galerií a dalšími kulturními a církevními institucemi. Od roku 1932 je to první pokus o vytvoření uceleného přehledu svatoanežské tematiky ve výtvarném umění a uměleckých řemeslech. Výstava představuje život a dílo sv. Anežky Přemyslovny v rovině královské dcery, ženy, kterou žádá o ruku sám císař, ale také významné představitelky panovnického rodu, která usiluje o smír v rodině a pokoj v české zemi. Je na ní zachycen i ohlas Anežčiny charitativní služby a jejího výjimečného dějinného poslání ve výtvarném umění.

Zemřel filadelfský kardinál Foley

V neděli 11. prosince 2011 zemřel kardinál John Patrick Foley z americké Filadelfie, bývalý předseda Papežské rady pro sdělovací prostředky. Ve věku 76 let prohrál bitvu s leukémií. Benedikt XVI. zaslal současnému arcibiskupovi Filadelfie, Charlesovi Chaputovi soustrastný telegram, ve kterém ocenil kněžskou službu kardinála Foleyho i jeho přínos na poli médií. Předsedou Papežské rady pro sdělovací prostředky jmenoval Johna Patricka Foleyho překvapivě v roce 1984, tedy v době, kdy byl pouze knězem filadelfské diecéze, papež Jan Pavel II. V úřadu setrval 23 let. V roce 2007 jej Benedikt XVI. jmenoval velmistrem Řádu sv. Hrobu v Jeruzalémě a následně kardinálem. Vatikánský mluvčí vzpomněl na kardinála Foleye jako na vynikajícího, hluboce duchovního člověka, který nejen učil komunikovat, ale byl také vždy otevřený pro druhé: *„Mnoha kněžím a biskupům pracujícím ve Vatikánu pomohl pochopit svět médií. Mnoho novinářů jej považovalo za svého kolegu a přítele, se kterým spolupracovali,"* zdůraznil P. Federico Lombardi SJ.

Papež přednesl vánoční poselství Urbi et Orbi

K ukončení konfliktu v Sýrii či k solidaritě s hladovějícími obyvateli afrického rohu vyzval ve svém vánočním poselství Urbi et Orbi Svatý otec Benedikt XVI. Ve svém poselství pak papež připomněl, že lékem na současné nemoci světa je znovunalezení vztahu k Ježíši, který je Bohem poslaným zachráncem světa. *„Byl poslán Bohem Otcem, aby nás zachránil především z hlubokého zla, které koření v člověku a dějinách. Tímto zlem je oddělení od Boha, domýšlivá pýcha jednat sám, dělat Bohu konkurenci a stavět se na Jeho místo, rozhodovat o tom, co je dobré a co je zlé, být vládcem nad životem a smrtí,"* uvedl ve svém poselství Benedikt XVI. a dodal: *„Toto je velké zlo, velký hřích, z něhož se my lidé nemůžeme vymanit, dokud se nesvěříme Boží pomoci, pokud k Němu nezvoláme: „Veni ad salvandum nos! – Přijď nás zachránit!"*

Poselství Benedikta XVI. k světovému dni míru

Počátek nového roku, který je Božím darem lidstvu, se pro mne stává výzvou adresovat všem s velkou důvěrou a láskou své speciální přání pro nastávající dobu, aby byla skutečně ve znamení spravedlnosti a míru.

S jakým postojem máme hledět k novému roku? Pěkný obraz nacházíme v Žalmu 130. Žalmista říká, že člověk víry čeká na Pána „více než stráže na svítání" (v. 6). Očekává ho s pevnou nadějí, protože ví, že on přinese světlo, milosrdenství a spásu. Takové očekávání se rodí ze zkušenosti vyvoleného národa, který poznává, že Bůh ho vychovává, aby se díval na takový svět, jaký opravdu je, a nenechával se porážet utrpením. Vyzývám vás, abyste na rok 2012 hleděli s postojem takovéto důvěry. Je pravda, že v končícím roce vzrostl pocit frustrace kvůli krizi, která trýzní společnost, svět práce a ekonomiku; krizi, jejíž kořeny jsou především kulturní a antropologické. Zdá se, jakoby na naši dobu sestoupil příkrov temnoty, která nedovoluje jasně vidět denní světlo.

Avšak ani v této temnotě nepřestává lidské srdce čekat na svítání, o němž hovoří žalmista. Očekávání je zvláště živé a patrné u mladých. Právě proto se moje zamyšlení obrací k nim a má přitom na zřeteli příspěvek, který mladí mohou a mají přinášet společnosti. Své poselství ke 45. Světovému dni míru nazvané *„Vychovávat mládež ke spravedlnosti a k míru"* bych tedy chtěl předložit z pohledu výchovy. Jsem zároveň přesvědčen, že mladí mohou svým nadšením a touhou po ideálech přinášet světu novou naději.

Mé poselství se obrací také na rodiče, na rodiny a na všechny, kdo působí v oblasti výchovy a formace, jakož i na zodpovědné za různé oblasti náboženského, společenského, politického, ekonomického, kulturního a mediálního života. Být pozorní vůči světu mladých, umět mu naslouchat a přisuzovat mu důležitost není pouhou možností, ale je to prvořadou povinností celé společnosti při utváření spravedlivé a mírové budoucnosti.

Jde o to, abychom mladým odevzdávali postoj oceňující pozitivní hodnotu života a vzbuzovali v nich touhu prožívat život ve službě Dobru. V takovémto úkolu jsme zaangažováni všichni osobně.

Znepokojení, které v poslední době manifestovali mnozí mladí v různých částech světa, ukazuje jejich touhu hledět do budoucnosti s odůvodněnou nadějí. V současné chvíli existují různé aspekty, které prožívají s obavami: přání získat takovou formaci, která by je dokonaleji připravila na život, těžkost se založením rodiny a s nacházením stabilního zaměstnání, možnost účinně přispívat ke světu politiky, kultury a ekonomiky s cílem vytvářet společnost, jejíž tvář by byla lidštější a solidárnější. – Celý tex možno najít na internetových stránkách ČBK

Podle zpráv České biskupské konference

VÍRA CÍRKVE (2)

Teologická čítanka z textů Josefa Ratzingera - výběr

Starý zákon – zaměřený na Krista

Jako křesťané jsme přesvědčeni o tom, že Starý zákon je skrz naskrz zaměřen na Krista a že nachází svou vlastní odpověď, své celé zaměření, je-li čten z hlediska Krista. Vždyť křesťanství není nějaké jiné náboženství vůči náboženství Izraele, nýbrž je to Starý zákon, nově čtený s Kristem. Viděli jsme už na celé řadě příkladů, že starozákonní děje a texty jsou počátkem, který ještě na něco čeká. Jsou úplné a rozluštitelné, když jsou čteny z hlediska Nového zákona. A tedy Nový zákon není něco naroubovaného. A náš vztah ke Starému zákonu nespočívá v tom, že si takřka protiprávně přivlastňujeme něco, co vlastně patří jiným. Nýbrž v tom, že je tu opravdu vnitřní „být na cestě" a že Starý zákon zůstává nedokončený zlomek, nepřechází-li do Nového - to je naše základní křesťanské přesvědčení. Avšak s tímto přesvědčením jde ruku v ruce, že Izrael má také dnes své zvláštní poslání. Čekáme sice na okamžik, kdy také Izrael řekne Ano ke Kristu, ale také víme, že v dějinném čase má své zvláštní poslání to, že zůstává stát u dveří. Pokud tento lid zůstává zvláštním způsobem v Božích plánech.

Evangelium – Radostná zvěst

Obsah křesťanského evangelia zní: Bůh považuje člověka za tak důležitého, že pro něho sám trpěl. Kříž, pro Nietzscheho nejodpornější výraz negativního charakteru křesťanského náboženství, je vpravdě středem evangelia, radostné zvěsti. Dobře, že jsi! – Ne: Je nutné, abys byl! Kříž je schválení naší existence, ne slovy, nýbrž tak dokonale radikálním aktem, že se Bůh stává tělem a vnikne pronikavě do tohoto těla; že je hoden smrti Boha v jeho vtěleném Synu. Kdo je tak milován, že druhý ztotožňuje svůj život s láskou a není ochoten vést život bez této lásky; kdo je milován až do smrti, ten ví, že je opravdu milován. Pak je láska pravdou a pravda láskou. Pak stojí za to žít. Právě toto je evangelium. A proto je to právě jako poselství kříže radostná zvěst pro toho, kdo věří; jedině radostná zvěst, která bere všem jiným radostem jejich dvojsmyslnost a činí je hodny těšit se nich. Křesťanství je ze svého středu radost, zplnomocnění k tomu být veselý – to „*chaire* – raduj se", jímž začíná, vyjadřuje celou jeho podstatu.

Mír – pozdravení pokoje

Když Pán přeje učedníkům pokoj (srov. Jan 14, 23- 29) pak je to především prostý pozdrav na rozloučenou Pána, který vychází do noci Olivové hory. Hebrejský pozdrav zní, jak je známo, „Šalom", což můžeme přeložit slovem mír ale také spása; lze také v dřívějších křesťansky vyhraněných formách pozdravu najít něco podobného – jako když je zdravený slovy „A Dieu – S Bohem" – stavěn do ochrany Boha. Jeho pozdrav je více než nějaká konvenční prázdná fráze. Ten, který jde na kříž, nemůže přát nějakou povrchní pohodlnost. Ten, který z kříže právě tím, že vychutnal až do dna propasti lidskou nouzi a přinesl světu spásu nepřeje pokoj zapomenutí, laciné pohodlnosti. Pouze únik ze žaláře pohodlných lží, jenom přijetí kříže vede do kraje opravdového pokoje. Psychoterapie dnes ví, že potlačování je nejhlubší důvod nemoci a že se musí sestoupit do bolesti pravdy; jenomže sama neví, co je vlastně pravda a zda je pravda koneckonců dobrá.

Odtud se otevírá poslední krok. V liturgii lze z dobrého důvodu obě formule „Dominus vobiscum" – „Pán s vámi" a „Pax vobis" – „Pokoj vám" vyměnit. Sám Pán je pokoj, mír. Když odchází, nezdraví jen slovy. On, který na kříži zpracovává lži lidstva, protrpí jeho nenávist a přemůže ji, on je pokoj. Skrze kříž přichází On; v svém přání pokoje nepřeje pouze něco, nýbrž dává sám sebe. Tak jsou tato slova přímo janovský odkaz neustanovení eucharistie: Pán dává svým sám sebe do rukou jako pokoj; jako živý chléb sjednocuje církev a vede lidi dohromady do jednoho těla svého milosrdenství.

Evropa

Evropa se stala Evropou díky křesťanské víře, která v sobě nese dědictví Izraele, ale zároveň přijala to nejlepší z řeckého a římského ducha. Později vstoupily do tohoto prostoru víry germánské a slovanské národy; dodaly mu nová gesta a formy víry, ale zároveň teprve z něho dostaly své dějiny a svou identitu. Každý evropský národ smí a musí o sobě vyznat, že víra vytvořila náš domov a že bychom se ztratili, kdybychom odhodili víru. /.../

Postava Ježíše Krista stojí ve středu evropských dějin a je základem pravého humanismu, nového lidství. Protože když se Bůh stal člověkem, pak dostává člověk docela novou důstojnost. Je-li člověk pouze produktem náhodného vývoje, pak samo jeho lidské bytí je náhoda a pak ho lze také jednou obětovat zdánlivě vyšším cílům. Když ale Bůh stvořil a chtěl každého jednotlivého člověka, pak je tomu docela jinak. A když se sám Bůh stal člověkem a když dokonce trpěl pro člověka, pak se člověk podílí na vlastní důstojnosti Boha.

Pokračování příště.

Z originálu Der Glaube der Kirche
Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Zemřel Václav Havel

bývalý prezident Československé a České republiky

Václav Havel se narodil 5.října 1936 v Praze. Teprve v polovině 60.let se mu dálkově podařilo vystudovat dramaturgii na pražské DAMU, protože komunistický režim mu nechtěl studium dovolit. Působil v Divadle Na zábradlí, byl autorem mnoha divadelních her a esejů. V době kolem Pražského jara 1968 se zapojil do politické diskuse a prosazoval zavedení demokratické společnosti. Po násilném potlačení reforem vojenskou invazí států Varšavské smlouvy byl postižen zákazem publikovat a stal se jedním z prominentních disidentů, kritiků tehdejšího normalizačního režimu. Vystupoval na obranu politických vězňů a stal se spoluzakladatelem a jedním z prvních mluvčích občanské iniciativy za dodržování lidských práv Charta 77. To upevnilo jeho mezinárodní prestiž, ale také mu vyneslo celkem asi pět let vězení. Po vypuknutí Sametové revoluce v listopadu 1989 se Václav Havel stal jedním ze spoluzakladatelů protikomunistického hnutí Občanské fórum a jako jeho kandidát byl 29. prosince 1989 zvolen prezidentem Československa. Měl zásadní vliv na směřování země k parlamentní demokracii a zapojení do politických struktur západní civilizace. V roce 1992 se mu však nepodařilo zabránit rozpadu československého státu na dva samostatné státy, Českou republiku a Slovenskou republiku. Od roku 1993 byl po dvě funkční období prezidentem až do roku 2003. České republiky. Jako prezident vyvedl Československo z Varšavské smlouvy (1. července 1991) a výrazně přispěl ke vstupu nástupnické České republiky do Severoatlantické aliance (NATO) v roce 1999. Havel výrazně prosazoval také přijetí České republiky do Evropské unie, uskutečněné v roce 2004 po jeho odchodu z funkce prezidenta. Po smrti první manželky Olgy Havlové († 1996) se v roce 1997 oženil se známou herečkou Dagmar Veškernovou.

Zemřel ve věku 75 let na své chalupě v Hrádečku u Trutnova v neděli 18. prosince 2011 po dlouhodobých zdravotních problémech. Byla u něj manželka Dagmar a jedna ze sester boromejek, které se o Havla v posledních měsících staraly. Naposledy veřejně vystoupil týden před smrtí, kdy se setkal s dalajlámou u příležitosti jeho návštěvy v Praze. Asi měsíc před smrtí natočila Česká televize pořad nazvaný „Václav Havel a Dominik Duka: Společný výslech," kde bývalý prezident a nynější pražský arcibiskup vzpomínají nejen na dobu společného věznění, ale hodnotí též současnost církve a společnosti a zamýšlejí se nad jejich perspektivami.

Památku Václava Havla uctil celý národ, čeští, slovenští i světoví politici. Již v podvečer 18. prosince se lidé začali spontánně scházet, na Václavském náměstí v Praze i v jiných městech po celé republice. Téhož dne v 18 hodin se na popud arcibiskupa Dominika Duky rozezněly zvony po celé České republice. Prezident Václav Klaus vyslovil soustrast jeho vdově Dagmar Havlové a dal popud k ustavení výboru pro státní pohřeb Václava Havla, který se potom v mnoha směrech podobal pohřbu prezidenta T. G. Masaryka. V Rotmayerově sále Pražského hradu byly vystaveny pro veřejnost kondolenční knihy. Ve dnech 19. prosince a 20. prosince byla rakev s ostatky vystavena v prostorách bývalého kostela sv. Anny, kde dnes sídlí kulturní centrum „Pražská křižovatka," kde se jí poklonily tisíce lidí. Poté byly ostatky převezeny za účasti desetitisíců v pohřebním průvodu přes Karlův most do Toskánského paláce a odtud na lafetě děla (na níž 21.září 1937 nastoupil také svou poslední cestu T. G. Masaryk) za doprovodu vojenské hudby do Vladislavského sálu Pražského hradu, kde se jim během středy a čtvrtka poklonily statisíce občanů. Jejich květiny byly ve dnech 31.prosince 2011 až 2.ledna 2012 převezeny na lodích do Děčína, kde byly vypuštěny po Labi až do moře. Vláda v reakci na úmrtí Václava Havla vyhlásila od 21.prosince třídenní státní smutek a navrhla přijmout zákon oceňující jeho zásluhy o svobodu a demokracii. Pietním shromážděním ve velké aule Karolina uctila jeho památku i Univerzita Karlova. Na den pohřbu vyhlásilo státní smutek také Slovensko.

Státní pohřeb za účasti zahraničních hostí byl uspořádán v pátek 23. prosince 2011 v Katedrále Sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě. Mezi přítomnými oficiálními smutečními hosty byli vysocí čeští ústavní činitelé v čele s prezidentem republiky Václavem Klausem. Dále pak šestnáct hlav států, mezi nimi slovenský prezident Ivan Gašparovič, francouzský prezident Nicolas Sarkozy a německý spolkový prezident Christian Wulff. Americkou delegaci tvořili bývalý prezident Spojených států Bill Clinton, ministryně zahraničních věcí Hillary Clintonová a bývalá ministryně zahraničí Madeleine Albrightová. Dále byli zastoupeni čeští a zahraniční politikové. Po skončení obřadu v katedrále svatého Víta byla rakev s ostatky Václava Havla převezena do strašnického krematoria, kde se konal hodinu trvající soukromý obřad. Poté byl zesnulý zpopelněn. Urna s popelem Václava Havla byla uložena do rodinné hrobky na Vinohradském hřbitově vedle urny jeho první manželky Olgy Havlové a ostatků jeho rodičů.

V den úmrtí prezidenta Václava Havla pražský arcibiskup Dominik Duka zveřejnil toto prohlášení

Zemřel muž, kterému náš národ vděčí za návrat suverenity a svobody v naší vlasti. Zemřel člověk, který žil pro tuto zemi a její demokratický rozvoj. Rovněž tak vděčíme jeho postoji za to, že nikdo nemusí mít pocit, že za návrat svobody a demokracie zaplatil tento národ násilím, prolévánim krve a nastolením pomsty. Zemřel ten, který věděl, co je ztráta svobody, popírání důstojnosti člověka, co je útlak a vězení. Jsem přesvědčen, že všichni, napříč celou společností bez ohledu na politické, či náboženské přesvědčení jsme povinni mu vzdát čest a dík.

Činím toto prohlášení jménem České biskupské konference, jménem církve, do jejíhož společenství křtem i svátostí biřmování a přijetím Eucharistie zesnulý patřil a která mu je také vděčna za možnost života ve svobodě a za obnovu celocírkevního života. Myslím, že má slova v duchu ekumény mají svou váhu pro všechny, kdo se odvolávají na Ježíše Krista.

Tato slova patří mému příteli, spoluvězni. S ním podle mého soudu se končí jedna z nejkrásnějších etap mého života, ve které Václav a jeho statečné postoje se staly neodmyslitelnou součástí. Věřím, že tato etapa neskončila. Při našem posledním hovoru při přípravě novoročního televizního programu jsme hovořili o vizích do budoucna. Uslyšíme je na Nový Rok, který se nám tak stal „bezčasím". Věřím, že teď přišel k němu na závěr adventu Ten, o kterém jsme spolu tolik hovořili. Platí slova našeho posledního setkání: „Není mi dobře, ale my víme, že On JE." ... Díky, Václave! A já vím, že mu přišel v ústrety. Po všech námahách, strastech a bolestech odpočiň si v pokoji, který Ten, který Je, Ti přichystal. Requiem aeternam dona ei Domine.

Dopis papeže Benedikta XVI. k úmrtí prezidenta Václava Havla

V úvodu pohřbu Václava Havla 23.prosince 2011 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha přečetl kardinál Giovanni Coppa, bývalý apoštolský nuncius v Československu a v České republice dopis papeže Benedikta XVI. adresovaný prezidentu Václavu Klausovi.

„Se zármutkem jsem se dozvěděl o smrti bývalého prezidenta Václava Havla. V této chvíli národního smutku chci vyjádřit upřímnou soustrast. Připojuji se k těm, kdo se shromáždili v katedrále svatého Víta ke slavnostnímu pohřebnímu obřadu, aby svěřili duši zesnulého nekonečnému milosrdenství našeho nebeského Otce. Pamatuji si, jak odvážně pan Havel bránil lidská práva v dobách, kdy byla lidu ve vaší zemi systematicky odpírána, a vzdávám poctu jeho vizionářskému vedení při vytváření nového demokratického zřízení po pádu předchozího režimu. Vzdávám díky Bohu za svobodu, které se nyní lidé v České republice těší. Jako zástavu duchovní síly a útěchy uděluji z celého srdce apoštolské požehnání všem, kdo truchlí v naději na vzkříšení k novému životu."

Při requiem za Václava Havla pronesl arcibiskup Dominik Duka toto kázání

Kde přejde smrt a přikáže člověku umlknout, ozvou se silně jeho výroky. A stejně tak, když někdo odchází, vyvstanou nám jasně okamžiky společně prožité. Obojí dostává nový význam. Jasně mi zní, Václave, Tvá slova pronesená na uvítanou papeži Janu Pavlu II.: „Nevím, zda vím, co je to zázrak. Přesto se odvažuji říct, že jsem v tomto okamžiku účastníkem zázraku." Celý Tvůj životní příběh byl zázrak. Proti veškerému očekávání se splnily snad všechny Tvé sny: pád neživotného Husákova režimu chráněného sovětskou armádou, obnova samostatnosti a demokracie. Jenže ony to nebyly sny, byly to Tvé nejvnitřnější tužby.

Když teď slyším Tvá slova: „Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí", je mi jasné, že jsi nebyl agnostik, jak se to někdy zdálo a mnohým se to bude zdát i dál. Pravda a láska byly onou tužbou Tvého srdce. Ty jsi v ně uvěřil a proti všemu, co Tě historicky obklopovalo, jsi jim důvěřoval. To Ti dávalo odvahu i důvěru v budoucnost. Ve Tvém nejvnitřnějším přesvědčení je celé tajemství Tvé statečnosti a vytrvalosti. A v tom vidím to nejcennější, co jsi pro nás udělal. Ve zmalátnělém národu jsi vzbudil naději a tím ho i sjednotil. Není náhodné, ale zákonitě přirozené, že v posledních dnech svého života jsi mluvil o tom, že se nemusíme bát ani příštího roku ani krize, budeme-li jednotni.

Prožili jsme spolu řadu chvil a některé se mi teď a tady silně připomínají. Ve vězení jsme hrávali šachy. Bylo Tvým skvělým nápadem použít tuto povolenou zábavu jako vhodnou chvíli pro to, abych odsloužil mši svatou. Tys možná trochu myslel i na šachovnici mezi námi. Ty nyní už nemyslíš na velkou šachovnici světa a já sloužím zde mši a jsem Ti vděčný za vězeňské chvíle tehdy a za svobodu teď.

Jasně Tě vidím, jak sem vstupuješ po svém zvolení prezidentem Československé republiky na Te Deum a jak Tě vítá kardinál Tomášek, stařec v tu chvíli dojatý k slzám, neboť se dočkal svobody, na kterou čekal jako kdysi Simeon na spásu.

Ve svobodě sloužím tuto mši svatou. A další obraz se váže ke mši a zároveň k tomuto místu. Mše sv. 25. listopadu 1989 při velkolepém poděkování za svatořečení sv. Anežky Přemyslovny a zároveň za zázračný dar svobody. Nikdy od té doby se nestalo, že by katedrála nepojala zástupy, které se shromáždily – až dnes. Tehdy jsi byl zdraven jako jeden z nás, jako vítěz a uznaná hlava národa. Dnes jsi provázen do paměti národa jako prezident obroditel, sjednotitel.

Ke zdánlivým náhodám, které jsi dovedl tak bystře postřehnout jako smysluplná znamení, patří také to, že jsi sem tehdy vstoupil pod ochranou svaté Přemyslovny a dnes odtud vyjdeš v roce, který nese její jméno. Není také jen tak náhodou, že už zcela vyčerpaný jsi nás oslovil dvěma větami, které jsi nám poslal sem do katedrály k letošnímu 17.listopadu. Jako by to byl Tvůj odkaz: „Milá Anežko, děkujeme Ti za ochrannou ruku, kterou jsi nad námi držela 25.listopadu 1989. Prosím, měj ruku i nadále připravenou, třeba ji ještě budeme potřebovat."

Nemohu za nikoho mluvit, ale sám za sebe Ti chci přede všemi říct, že s Boží pomocí a její ochranou uchovám naše přátelství a budu dál hájit hodnoty, na nichž je založeno: pravdu, lásku, úctu ke každému člověku především.

Kéž Tě - laskavého a do krajnosti solidárního s každým, kdo trpí bezpráví – svatá Anežka doprovodí tam, kde v království Pravdy a Lásky panuje Ten, který JE - jak jsi řekl při našem posledním setkání. A o němž jsi v posledních týdnech vezdejšího života mluvil jako o pravém Bohu.

Nás ať chrání před lží a nenávistí a vede dějinami po cestách pokoje.

Projev prezidenta republiky Václava Klause při smuteční mši ve svatovítské katedrále

Dovolte mi, jako prezidentu republiky, který do této funkce nastoupil bezprostředně po Václavu Havlovi, abych této velké osobnosti našich moderních dějin složil jménem České republiky, jejích občanů i jménem svým poslední hold.

Odešel prezident, politik, intelektuál, umělec. Odešel člověk, na kterého budeme vzpomínat s vděkem, úctou a respektem. Připadá mi, že za těch pět dní, které uplynuly od jeho smrti, o něm už bylo řečeno a napsáno snad všechno. Pokoušet se nalézt něco nového a originálního, něco, na co ostatní zapomněli, je asi marné. Často přitom zaznívalo slovo „odešel", což mnohým z nás zcela automaticky připomnělo poslední divadelní hru a film Václava Havla „Odcházení". S Václavem Havlem nepochybně mnohé odchází, ale zároveň mnohé naopak – i díky důslednosti jeho celoživotních postojů – neodchází. Pokusím se proto připomenout to, co neodchází, resp. co by s Václavem Havlem odejít nemělo.

Neodchází myšlenka, že svoboda je hodnotou, které stojí za to přinášet oběti, a že za pravdu, je-li o ní člověk přesvědčen, má smysl podstoupit zápas i s osobními riziky. Neodchází myšlenka, že svobodu je snadné ztratit, když o ni nedostatečně pečujeme a že jedině demokracie umožňuje svobodný život jednotlivce a materiální i duchovní prosperitu země. Neodchází myšlenka, že lidská existence má svůj transcendentní přesah, s jehož vědomím musíme žít. Neodchází myšlenka, že svoboda je univerzální princip a že berou-li ji komukoli a kdekoli, ohrožuje to i svobodu naši. Neodchází myšlenka, že slovo má nesmírnou sílu, že umí zabít i léčit, uškodit i pomoci, že umí měnit svět. Neodchází myšlenka, že říkat se mají i nepříjemné pravdy. Neodchází myšlenka, že menšinový názor nutně není nesprávný a že o něm musíme přemýšlet a diskutovat. Neodchází myšlenka, že naše republika je naším dílem a že bude taková, jakou ji sami uděláme. Některým smrtelníkům je dáno, aby myšlenky tohoto významu a velikosti zvedli, uchopili a učinili je svým životem. Václav Havel byl jedním z těch, kterým to dáno bylo. Nejsme velký národ, a proto ani velkých postav nemáme na rozdávání. Přesto jsme často dopouštěli, aby bylo jejich dílo a odkaz zplošťováno či deformováno a tím znehodnocováno. Věřím, že Václava Havla nic takového nečeká. To už je ale jen a jedině na nás.

Za Havlovy spolupracovníky poděkoval Karel Schwarzenberg

Ministr zahraničí a bývalý Havlův kancléř v katedrále slíbil, že za pravdu a lásku, o něž usiloval zesnulý Václav Havel, bude on i jiní usilovat dál. „...Heslo Václava Havla bylo pravda a láska. Pouze láska nás přiměje naslouchat pravdě toho druhého, pravdě jiných. To je ta láska, která nás též vede k pokoře, čímž Václav Havel předčil nás všechny. To je hluboký smysl hesla pravda a láska, jemuž se lidé mnohdy vysmívali a velmi mu ho vyčítali. Přesto je to podstata lidského boje. - Pane prezidente Havle, za pravdu a lásku a jejich vítězství budeme nadále bojovat. Neustaneme. Můžete se na nás spolehnout."

Za hosty z ciziny se rozloučila bývalá ministryně zahraničí USA Madeleine Albrightová

...Svědomí vnímal Václav Havel jako lidský orgán, který je třeba pravidelně vyživovat a posilovat tím, že je vystavován nepřízni počasí. Svobody si cenil nikoli jako cíle o sobě samé, ale prostředku, kterým nakonec dosáhneme toho, že pravda zvítězí. Jako prezident vdechl nový život nejen České republice, ale i humanistickým tradicím Komenského a Masaryka. Havlovy myšlenky ale promlouvaly ke všem. Jako světoobčan vnášel světlo do míst nejhlubší temnoty a vytrvale připomínal, čím jsme si navzájem povinováni...

Závěrečný obřad posledního rozloučení vedl pražský pomocný biskup Václav Malý

Biskup Malý byl jako kněz po boku Václava Havla, když se rodilo Občanské fórum. Při velkých manifestacích statisíců občanů na Václavském náměstí a Letenské pláni při sametové revoluci vedl veřejnou modlitbu. Podle slov biskupa Malého pro Český rozhlas měl Václav Havel k víře velice blízko: „On šel takovou svou vlastní cestou, on byl pokřtěn, on byl biřmován, on si velmi vážil křesťanské tradice, četl a znal Bibli, ale byl velmi ostýchavý, aby se o své víře vyjadřoval. A jak jsem se dozvěděl, teprve ke konci svého života vyznal víru v osobního Boha."

Při závěrečném rozloučení v katedrále biskup Malý řekl: „Václav Havel si uvědomoval, že pozemská moc je pomíjivá... nesl si kříž, tím křížem nebyla jen jeho nemoc, ale především sláva. Dvakrát jsem ho měl možnost navštívit, když bojoval se smrtí. Viděl jsem, že se dovedl podívat smrti do očí. Tam jsem teprve ocenil jeho statečnost..."

Umělci se s Václavem Havlem rozloučili v pražské Lucerně večer po pohřbu velkolepým kulturním programem, kterému přihlíželo 4000 diváků.

V den pohřbu Václava Havla byla v Gdaňsku v Polsku otevřena třída Václava Havla. Uvažuje se o tom, že pražské letiště bude na památku zemřelého prezidenta nazváno Letiště Václava Havla.

Česká misie Vás srdečně zve na

TŘI KRÁLE

S CIMBÁLOVOU MUZIKOU

v Klubu České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v neděli 8.ledna 2012 od 12.00 do 7.00 hodin večer

Program lidových písní a koled s cimbálovou muzikou začíná ve 2.00 odpoledne

Výborná zábava s živou muzikou k tanci i poslechu.
Jako specialita bude srnčí guláš s knedlíkem, dále jaternice se zelím a další dobrá jídla a pečivo, české pivo a nápoje všeho druhu.

Vstupné dobrovolné.

Informace: Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Česká misie zve děti i jejich rodiče na

DĚTSKÝ KARNEVAL

v maskách

v Klubu České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v neděli 29.ledna 2012 od 2.00 do 5.00 hodin odpoledne

Vstupné dobrovolné.

ČEKÁ VÁS BOHATÝ DĚTSKÝ PROGRAM

Soutěže, hry, hudba, tanec a mnohem víc.

Bude připraveno hojné občerstvení.

Informace: Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

S hlubokou bolestí si dne 12.ledna 2012 připomeneme čtvrté výročí, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný syn, manžel, tatínek a bratr, pan

Josef Borýsek

Narodil se 5.září 1942 v Horním Němčí na Moravě.
Do USA přicestoval po tragické smrti tatínka
v roce 1952 se svou maminkou Marií Borýskovou
a starším bratrem Zdeňkem a usadili se v Chicagu.
33 roků pracoval v American National Can Corp.
V USA se oženil s manželkou Věrou
a společně vychovali syna Johna.
Po celých 55 let svého pobytu v USA byl činný
v Moravských spolcích a krajanskému životu a
uchování národních tradic věnoval své celoživotní úsilí.
Od roku 1993 byl prezidentem
Ústředny moravských spolků.
Dne 12.ledna 2008 ve věku 65 let
podlehl nenadálé těžké nemoci.
Je pochován na hřbitově
Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou
za něho budeme obětovat
v neděli 8.ledna 2012 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě s námi.

Věra Borýsková, manželka
John Borýsek, syn
Marie Borýsková, matka
a ostatní příbuzní v USA, Kanadě
a v České republice

Úmrtní oznámení

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že byl povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek, dědeček, bratr a strýc pan

Dipl. Ing.

Alfred Pistauer

Narodil se 7.prosince 1941 v Brně.
Dlouhá léta žil v Rakousku.
Zemřel 12.prosince 2011 ve Steyrlingu.

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat 29.ledna 2012 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu.

Britta Pistauer, manželka
Christian Pistauer, syn s rodinou
Ingrid Chybíková, sestra s rodinou
a ostatní příbuzní v Rakousku, v České republice a v USA

Úmrtní oznámení

V hlubokém zármutku oznamujeme všem přátelům a známým, že odešla z tohoto světa naše milá manželka, maminka a babička, paní

Jarmila Houdová

V poslední době bydlela v Rockford, IL.
Zemřela 30.prosince 2011 ve věku 82 let.

Mši svatou za spásu její duše budeme obětovat v neděli 22.ledna 2012 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo jste ji znali a vzpomenete si na ni v modlitbě.

George Houda, manžel
se synem Georgem Jr.
Rudolf Rasocha, syn s manželkou Alenou
a vnučkami Monikou a Simonou
Stanislav Rasocha, syn s vnučkami Michaelou, Tori a Gigi
sestra Olina s rodinou v Praze

Vděčná vzpomínka

7.ledna 2012 si připomínáme první výročí, kdy Všemohoucí Bůh povolal na věčnost naši maminku, babičku a prababičku, paní

Marii Minaříkovu

Narodila se 13. prosince 1924 v Dolním Němčí na jižní Moravě, rozená Světinská.
V roce 1943 se provdala za Františka Minaříka.
Po komunistickém puči v únoru 1948 odešli i s dcerou Mařenkou přes Rakousko a Západní Německo do USA, kam se dostali v roce 1952.
Žili nejprve v New Yorku později přesídlili do Chicaga, kde se jim narodila druhá dcera Anička.
Nejprve v Chicagu a později v Ciceru měli známé pekařství.
Obětavě po celý život pomáhali našim exulantům a všem potřebným lidem v jakékoli nouzi.
Aktivně pracovali v mnoha krajanských organizacích, především ve Sdružení československých exulantů v Chicagu, v Ústředně Moravských Spolků, v Československém Orlu v exilu a mnoha dalších. Byli též štědrými podporovateli katolické církve a českých farností v oblasti Chicaga.

Marie Minaříková byla povolána na věčnost 7.ledna 2011 a je spolu se svým manželem pochována v mauzoleu hřbitova Královny Nebe v Hillside.

Vzpomínkovou mši svatou za Marii Minaříkovu, jejího manžela Františka Minaříka a jejího bratra Fr.Ludvíka Světinského budeme obětovat v neděli 15.ledna 2012 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kteří si na naše druhé zesnulé vzpomenou v modlitbě spolu s námi.

Marie Dolson, dcera
s manželem Richardem
Anna Minaříková - Vukson
s manželem Michaelem
Colin Kortanek, vnuk
Justin Kortanek, vnuk s manželkou Kathii
Sofia a Emma Kortanek, pravnoučata

Upřímná vzpomínka

Bůh je láska.

Dne 27.ledna 2012 uplyne devět let, kdy náhle odešel na věčnost

Vytautas Vanagas

Děkujeme všem, kdo si na něj v modlitbě vzpomenou.

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat 28.ledna 2012 v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu.

Za všechny příbuzné, známé a přátele v USA, v České republice a v Litvě

Marie Vanagas Jakubec
Ing. Jiří Jakubec

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2012?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD
Kanada na rok letecky: 40.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD
Šeky pište **pouze** na: **Czech Mission**
Naše adresa:
Hlasy národa,
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050
Doporučte Hlasy národa svým známým!

Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION

Československé sdružené organizace v Chicagu

Vás srdečně zvou na

54. REPREZENTAČNÍ PLES

V sobotu 4.února 2012 v Drury Lane, Oak Brook Terrace, IL

Debutantky ročníku 2012 – z leva do prava:
Sydney Slager – Barrington, Danielle Hojnicki – Naperville, Nicole Zolman – Downers Grove, Anna Krček – Downers Grove, Ekaterina Melnyk – Willowbrook, Alyssa Slager – Barrington

Večer začíná koktailem v 6:30 PM, večeře se podává v 7:00 PM.

Představení debutantek bude v 8:30 PM.

K tanci a poslechu hraje hudba The Dick Elliot Orchestra.

Vstupné $85 zahrnuje večeři a otevřený bar do půlnoci.

Pro více informací a rezervace volejte: Mrs. Vlasta Vicenik (708) 354 - 0520
nebo zašlete e-mail representativeball@gmail.com

Exorcista P. Elias Vella odpovídá na aktuální otázky (3)

Vzpomínal jste, že se člověk dostane do situace, která pro něj není pohodlná. Je například nahněvaný. Pokud ovšem v hněvu zůstává déle, dokáže si pak uvědomit, že tento stav pro něj není přirozený?

Někdy si člověk toto neuvědomí, protože nemá dostatečné instrukce, aby si to uvědomil Toto se ale stává ve všech z uvedených dimenzí. Často pacient přijde k lékaři a on mu řekne: „Je mi líto. Přišel jste velmi pozdě. Já už s tím nemohu nic udělat." To se může stát nejen ve fyzické sféře, ale i psychické či duchovní oblasti. Myslím si, že z tohoto důvodu děláme semináře, aby lidé mohli přijít ve správné chvíli a žádat pomoc.

Hlavním důvodem zranění je nedostatek lásky. Dá se říct, že je tento jev v dnešní době aktuální pro celý svět? Setkáváte se se zraněnými lidmi z různých zemí i kultur. Jaké jsou v současnosti nejčastější důvody zranění a bolestí?

Mohu vás ujistit, že neexistuje žádná rasa či kultura, kde by nebyl tento problém. Muži a ženy touží po lásce. To bylo včera, je to dnes a jsem si jistý, že to tak bude i zítra. Bůh nás stvořil ke svému obrazu, takže ta nejdůležitější zranění pocházejí právě z toho, že jsem pociťovali nedostatek lásky. V dnešní době mluvíme hodně o lásce. Stačí poslouchat jen písně, které jsou téměř všechny o lásce. Vidíte mladé lidi, jak randí a stále mluví o lásce. Toto ale není ta skutečná láska. Protože nejde o skutečnou lásku, bolí pak mnohem víc. Člověk si myslí, že druhého miluje a najednou zjistí, že ve svých rukou nemá nic. Pokud bych si mohl dovolit posoudit a říct, která jsou nejhlubší zranění, myslím si, že je mohu nalézt v nedostatku lásky od otce a matky. Může se zdát, že jde o velmi vážné prohlášení, které jsem teď udělal. Jsem si totiž jistý, že většina rodičů chce a touží milovat své děti. Mnohokrát ale nevědí, jak svou lásku vyjádřit. Mnohokrát si myslí, že když jsou velmi přísní, tak své děti milují. Neříkám, že by rodiče neměli udržovat se svými dětmi určitou disciplínu. Mohu ji ale používat s láskou. Mohu ale milovat naneštěstí i tak, že svou lásku nevyjádřím. Mnoho mladých chlapců řekne, že si nepamatují, kdy je otec naposledy objal. Anebo například, když se snaží přijít ke své matce a políbit ji, ona je odstrčí. To nejsou pochybnosti v tom, jestli otec nebo matka milují své děti. Častokrát si rodiče myslí, že je milují, protože jim dají dobré vzdělání. Pošlou je na vynikající školy. Dají jim peníze. Nedovolí, aby jim jakákoliv maličkost chyběla. Možná je ale pro děti mnohem důležitější, poklepání po ramenou nebo objetí, které nedostávají. A toto vše zraňuje a bude mít v budoucnosti následky.

Říkáte, že hlavním problémem je nedostatek lásky. Právě dnešní doba, alespoň v Evropě to tak vnímáme, je o svobodě člověka, kdy člověk může všechno. Nemusí mít pomalu ani partnera, aby mohl přivést na svět dítě. Navenek se zdá, že všechno dobro a lásku může člověk získat v jakékoliv podobě a formě. Zastírá se to navenek právě touto láskou a volbou člověka. Vypadá to tak, že jsou lidé klamaní touto povrchností.

Myslím si, že tady je hlavní problém. Ukrýváme vše pod slovo láska a ve skutečnosti to láska není. Definujeme svobodu tak: Dělej si, co chceš a ne tak: Vyber si tu správnou cestu. Myslíte si, že milujete a jste milovaní. Ve chvíli, kdy si uvědomíte, že to není láska, jste zranění. Tato zranění v lásce jsou mnohem hlubší než byly v minulosti. Vytvoří se iluze, že jsem milovaný a pak se zjistí, že vůbec milovaný nejsem. Můžeme vidět, kolik máme v dnešní době svobodných maminek. Myslely si, že jsou milované a nebyly. Otec jich opustil a zůstaly samy s dítětem. Dovedete si představit, jak obrovské zranění z lásky tato svobodná maminka sebou nese po celý svůj život? Mohli bychom takových případů ukázat velmi mnoho.

Jeden ze způsobu vnitřního uzdravení je služba osvobození. Co znamená tento způsob uzdravení?

Jsem velmi rád, že spojujete spolu vnitřní uzdravení a osvobození. Protože osvobozování je součástí vnitřního uzdravování. Co se obyčejně děje, když chce zlý duch zaútočit? Zlý duch se snaží najít ránu v člověku a zaútočit právě na ni. Je to jako boxer v aréně, který se snaží svého protivníka udeřit do rány, ze které krvácí, protože takovým způsobem ho velmi rychle oslabí a způsobí, že upadne na zem. Ďábel pokouší každého. On se snaží vstupovat skrze slabé oblasti naší osobnosti. Nezaútočí tam, kde jste silný, ale tam, kde jste slabí. Vstoupí do oblasti hněvu, strachu, úzkostí a tam se vás snaží přesvědčit třeba o tom, že vás Bůh nemůže spasit, že se na vás hněvá... Toto jsou ty počátky pokušení. Potom případ od případu začíná používat rozdílné útoky. Důležitá věc pro něj je, aby našel vstupní bod, kudy vstoupí. Pokud už je uvnitř, pokračuje v útoku. Modlitba osvobození je modlitbou, kterou kněz dělá ve jménu Ježíše a osvobozuje člověka od ducha, který útočí na danou oblast, proto se to jmenuje osvobození. To znamená osvobodit tuto danou oblast od negativního působení zlého ducha. Jak poznám, že dané pokušení je od ďábla, když rozeznáváme dále pokušení ze světa a ze sebe samého. Máte pravdu pokušení nepochází vždy od ďábla, anebo nepochází alespoň přímo od ďábla. Nepřímo se snaží vždy zasáhnout. Jinými slovy. On najde

připravenou půdu a využije toho. Někdy pokušení přichází ze světa nebo lépe řečeno z mého připoutání k věcem světa. A někdy, jak říká Pavel, vychází pokušení z těla, z mých vlastních ambicí či pýchy. Ďábel častokrát není tím přímým pokušitelem, ale když najde připravenou půdu, využije toho a snaží se udělat tuto situaci mnohem vážnější.

Jaké je pro dnešní svět největší pokušení pro dnešního člověka?

Myslím si, že největším pokušením ďábla je moc. Vždy velmi toužil po moci. Když se Lucifer stal Satanem. Z anděla světla se stal Satanem a lhářem, protože velmi toužil po moci. Jaké je největší pokušení ďábla pro lidstvo? Stejné, jako měli naši rodiče: Neposlouchat Boha, protože vy ho ve svém životě nepotřebujete. Dokážete přece všechno sami. Myslíte si, že vy sami můžete rozhodovat, co je dobré a co je zlé. To je pokušení ďábla v dnešní době. Nepotřebujete Boží slovo na to, co je dobré a co je zlé, máte moc to udělat. Člověk v dnešní době přebírá moc, která je Boží autoritou. Když například parlamenty schvalují zákony pro potraty, klonování, homosexuální manželství. Co člověk dělá, když takto jedná? Mnozí říkají: „Já nepotřebuji vědět, co tomu říká Bůh. Nejsem už více vázaný náboženstvím, Písmem, nepotřebuji více žádnou autoritu, protože mám moc, abych to mohl udělat." A ve skutečnosti je to to, co člověk dělá v dnešní době. Právě přes tuto moc ďábel pokouší člověka. Proč jsou lidé v dnešní době ateisté? Protože říkají, že Boha ke svému životu už nepotřebují. Já jsem sám sobě Bohem... Není to stejné pokušení, jakým ďábel pokoušel člověka v rajské zahradě? Tímto způsobem pokouší ďábel člověka - skrze moc a neposlušnost.

Zdá se, jakoby ďábel na tomto poli v poslední době sklízel svůj úspěch. Co může následovat dále?

Ďábel má zajisté v této oblasti úspěch, protože je mnohem jednodušší neposlechnout než poslechnout. Pokud ale člověk neposlouchá, ničí sebe samého. Co následuje? Následuje zničení člověka. Podívejme se, co se všude děje. Na začátku je boj proti církvi. Lidé začnou křičet: „Ježíš ano, ale církev ne." Pak přicházíme ke druhému stadiu. Začneme bojovat proti Ježíšovi: „Bůh ano, ale Ježíš ne." Potom třetí boj: „Už Boha víc nepotřebuji..." A člověk si neuvědomí, že když vyhlásí smrt Boha, vyhlásí vlastně smrt člověka, protože je to jedině Bůh, kdo nemůže zradit člověka. Co naneštěstí následuje? Člověk ničí sebe samého. A můžeme vidět výsledky. Člověk má dnes všechno, ale nemá v sobě radost. Je v něm nedostatek pokoje. Je zmatený ve svém životě. V historii neznáme stejné období, v němž by bylo tolik sebevražd jako v dnešní době. Nebylo takové období, kdy skupina mladých lidí společně vykonala sebevraždu. Myslím si, že tu ďábel přichází ke svému cíli, co chce udělat. Svatý Jan ho nazývá vrahem a on vede člověka k sebevraždě. A to je výsledek toho, když člověk dá sebe samého ďáblovi namísto toho, aby ho dal Bohu. Jak se chránit před pokoušením ďábla? Například Panna Maria ve svých různých zjeveních vyzvala, aby lidé nosili medailky či škapulíře. Toto jsou dobré věci, ale ne základní. Naneštěstí my můžeme tyto věci používat magickým způsobem. Pokud nosím medailku či křížek a nesnažím se přitom vyhýbat hříchu, ďábel se pak těchto věcí vůbec nebojí. Pokud se snažím vyhýbat hříchu, často přistupuji ke svatému přijímání i svátosti smíření, snažím se modlit, mají pak tyto věci velmi pozitivní vliv. Pokud se nebudu snažit žít dobrý život, pak všechny tyto věci nebudou mít žádný vliv. To je stejné, jako bych si oblékl šaty na tělo, které je špinavé.

Zraněním se ve svém životě nemůžeme vyhnout, protože jsme neustále v kontaktu s druhými lidmi. Pokud by se lidé rozhodli léčit zranění a hledat kořen zranění a neměli u sebe člověka, který by jim mohl pomoct, jaký byste dal recept? Jakým způsobem začít s uzdravováním našich zranění? Je to modlitba, svaté přijímaní a Eucharistie, které uzdravují?

Bůh miluje každého z nás nádhernou láskou. Pokud nemám někoho, s kým bych se mohl sdílet se svými zraněními je tu někdo, kdo je blízko vás a může vám naslouchat. Ve vší jednoduchosti běžte před Svátost oltářní a poproste Ježíše, aby položil svou ruku na vaše zranění a uzdravil vás. Nejdůležitější věcí je, abyste se zeptal Ježíše: „Můj Pane, co mám udělat?" Dívejte se silně na sebe a ptejte se Boha, co po vás žádá. A častokrát po vás žádá, abyste odpustili lidem, kteří vás zranili. Tím, že odpustíte lidem, kteří vás zranili, prožijete skutečné vnitřní uzdravení. A pokud to budeme dělat skrze Svátost oltářní, myslím si, že to může být tím nejlepším receptem, který můžeme dostat. Eucharistie je spolu se svátostí smíření sama o sobě uzdravující. Snažte se vstoupit do této svátostné terapie a uvidíte, jaký je Bůh efektivní účinný ve své lásce.

Co byste odkázal, poradil, jak prožívat plnohodnotný, radostný, křesťanský život?

Žít náš život v pokoji, neznamená žít ho bez problémů a těžkostí. Všichni žijeme v slzavém údolí a naneštěstí musí každý nést svůj kříž. Žít v pokoji znamená, že neneseme svůj kříž sami, ale s Ježíšem. To je radost - nést kříž s Ježíšem.

Z rozhovoru s P. Eliasem Vellou o vnitřních zraněních, který poskytl v roce 2005 slovenskému radiu Lumen

Pro webovou stránku Římskokatolické farnosti Blatnice pod svatým Antonínkem připravila Lenka Fojtíková

Svatý Michaeli, archanděle, opatruj nás v boji proti zlobě a úkladům ďáblovým budiž nám ochranou. Přikážiž jemu Bůh, pokorně prosíme, a ty kníže vojska nebeského, uvrhni satana a jiné duchy zlé, kteří ke zkáze duší světem obcházejí, božskou mocí do propasti pekelné. Amen.

Český tým na mezinárodní sochařské soutěži Snow Days Chicago 2012

Pavel Špelda - basreliéf Zvěstování Panně Marii pro kostel v Brně Žebětíně

Letošního ročníku mezinárodní sochařské soutěže ve sněhovém sochařství na věhlasném prostranství Navy Pier v srdci Chicaga se koncem ledna zúčastní poprvé tříčlenný tým z České Republiky pod vedením sochaře a řezbáře Pavla Špeldy.

Mezinárodní kulturní událost Snow Days pořádá již čtvrtým rokem město Chicago spolu s asociací Snow Vision a Navy Pier. Pozvání jednotlivých týmů k účasti na této soutěži předchází složitý výběr z předložených výtvarných návrhů a projektů. Nemalou rôli hraje též dosavadní umělecká činnost přihlášených představitelů jednotlivých týmů. Návrh Pavla Špeldy s názvem „The Air Life" inspirovaný přírodou, pohybem a přezdívkou města Chicago-Windy City porotu zaujal a tak přišlo do jeho rodiště, malého městečka Červený Kostelec ve východních Čechách pozvání do USA.

Čtyřiatřicetiletý výtvarník Pavel Špelda se sochařskému a řezbářskému umění věnuje od svých 14 let, kdy mu obdiv a záliba v sochařství a malířství dává jasný směr pro studium na škole Uměleckých řemesel a Mistrovské akademii uměleckých řemesel v Praze, kde v roce 2007 získal titul „Mistr umělecký řezbář a restaurátor". Po zakončení studia absolvuje odborné semináře v zahraničí, kde se stále více vzdělává v oboru řezbářství a restaurování starožitných historických památek, především v interiéru kostelů. Od svých 18 let získává praxi v sochařských a restaurátorských dílnách u německých, rakouských a italských kolegů. Díky tomu se učí další řemesla, především pozlacování, restaurování starožitného nábytku a barevnou povrchovou úpravu soch, což mu otevírá možnost dovedně zhotovovat do českých kostelů např. reprodukce poničených nebo ukradených soch a částí mobiliářů, včetně jejich povrchové úpravy a zlacení.

Pavel Špelda vystavoval na dvou výstavách spolu s Australian Oriental Artists Association v australském Sydney, kde v letech 2001-2002 studuje a pracuje v galerii. Díky vlastní živnosti v Čechách, kterou zakládá v roce 1996, dostává příležitost přispět k sochařské výzdobě vzácných objektů a restaurovat krásné interiéry kostelů především v Litoměřické a Středočeské diecézi.

Již ve svých 19 letech dostává velikou příležitost vytvořit pro Mezinárodní památník obětem 2. Světové války v Moste dřevěnou plastiku „Ukřižovaného" v životní velikosti, kterou s pokorou přijímá jako výzvu. Z jeho dalších prací můžeme jmenovat v roce 1998 basreliéf sv. Maří Magdaleny taktéž v životní velikosti pro hl.oltář kostela Kerhartice, okr.Děčín a kopie Berniniho Archanděla Michaela, kopii Hostýnské a Zahražanské Madony, která byla v roce 2000 darována Litoměřickým biskupem Mons. Josefem Kouklem odsunutým sudetským němcům a v současné době je v expozici muzea Erlangen. Restaurátorské práce pro hospitál Kuks, zámek

Le mende intérieur – Pavel Špelda – 1.cena publika v sochařské soutěži ve Švýcarsku

Pavel Špelda – Svatý Kryštof

Náchod a zámek Pardubice, kde doplněné vyřezané a pozlacené rozety zdobí strop nově otevřené numismatické sbírky. V roce 2007 navrhl a vyřezal Pavel Špelda Svatopavlovskou biskupskou berlu pro Litoměřického biskupa Mons. Pavla Posáda a v roce 2010 vytvořil basreliéf Zvěstování Panně Marii v životní velikosti pro kostel Brno Žebětín. Za 20 let kreativní činnosti vytvořil desítky dalších soch, reliéfů a betlémů, vyznačujících se osobitým uměleckým autorským rukopisem.

V roce 2005-2008 se Pavel Špelda připojil k týmu řemeslníků v restaurátorské dílně v Londýně ve Velké Británii, která se specializuje na zhotovení kopií a restaurování historických obrazových rámů. Od roku 2009 se účastní mnoha mezinárodních sochařských sympozií a soutěží odkud přiváží též četná ocenění, ze kterých můžeme zmínit první místo publika v Itálii, Švýcarsku a Německu v roce 2010 a opět v Itálii v roce 2011.

Na soutěž Snow Days Chicago přijíždí Pavel Špelda s kolegou Patrikem Rosou, mladým pozlacovačem též především v chrámovém interiéru, který je čestným pokračovatelem v tradici pozlacovačského řemesla ve své rodině po svém otci a dědovi a zabývá se rovněž i sochařskou tvorbou.

Třetím členem českého týmu je Marek Křišťák, student řezbářství na Střední uměleckoprůmyslové škole hudebních nástrojů a nábytku v Hradci Králové (bývalé středisko klavírů Petrof), jehož očividný talent v oblasti uměleckých řemesel je patrný od začátku studia.

Sněhové sochy budou vznikat z ohromných sněhových bloků přímo před zraky publika na volně přístupné ploše Navy Pier (Gateway Park) od 27.-29.ledna 10-19 hod. V sobotu 29.1. od 11 do16 hod. se může publikum zapojit do hodnocení soch a v 18 hod. bude vyhlášení celé soutěže. **Celý český tým srdečně zve všechny zájemce z Chicaga a okolí, těšíme se na shledanou!**

Webové stránky soutěže: www.snowvisions.com
Místo soutěže: Navy Pier (Gateway Park),
600 E. Grand Ave, Chicago, IL 60611

Připravila PhDr. Marie Hladká,
kurátorka výtvarného díla Pavla Špeldy

Pavel Špelda – Svatý Josef, pěstoun Páně

Svědek čisté víry a ryzí lásky k Bohu a člověku

28.listopadu uplynulo 100 let od narození Václava Renče (1911-1973)

Václav Renč se narodil 28. listopadu 1911 ve Vodochodech u Roudnice v rodině zedníka a legionáře. V Praze vystudoval klasickou filologii a filosofii. Seznámil se záhy s předními katolickými literáty i význačnými dominikány. Věnoval se básnické i dramatické tvorbě a byl vynikajícím a plodným překladatelem. Působil jako dramaturg v Olomouci a v Brně. Základem jeho tvorby byla spiritualita vycházející z katolické víry, jak to vyjadřují jeho verše:

Dokud si ústa neosvěžíš
hojivou rosou jména Ježíš,
nedotýkej se slov.

Dokud jsi oči z nočních stínů
nepozved k čelu Mariinu,
i vzpomínek se chraň.

Vyznačoval se velkou úctou k ženě, jejíž ideál spatřoval v Panně Marii. Jeho díla „Popelka Nazaretská" a „Sluncem oděná" patří k nejkrásnějším plodům mariánské poezie nejen české, ale i světové. Miloval i svět dětství jako věk nevinnosti. Dětem věnoval několik divadelních her.

Rok 1948 ho jako katolického básníka a spisovatele postihl nejprve zákazem publikovat a pak vykonstruovaným soudním procesem, ve kterém byl odsouzen k 25 letům žaláře. V této těžké době strávené v Leopoldově byla pro něho silou a útěchou Maria jako „jitřní hvězda", která předchází Slunce. Holdem Panně Marii se stala „Popelka Nazaretská", jejíž verše v konečném počtu 1752 mohl ukládat jen do paměti své a spoluvězňů. Když byl po 11 letech v roce 1962 propuštěn, zredigoval všechny úryvky a vydal Popelku Nazaretskou, jak napsal, „jak mi v těch samotách byla darována, zcela doslovně darována, proto jsem se neodvážil změnit, když šla do tisku, ani slůvko, třeba by se zdálo (a mně prvnímu), že tu i onde by byla namístě menší korektura."

Ve vězení napsal také „Pražskou legendu", ve které ostře odsuzuje odvrácení od víry po vzniku Československa. V „Českých žalmech" vyslovil kritiku demoralizace společnosti po roce 1948. Václavu Renčovi vděčíme také za básnický, ale věrný překlad Knihy žalmů a „Májové úvahy".

Z vězení se vrátil s podlomeným zdravím, ale ihned se dal do práce. Působil v olomouckém divadle a od roku 1967 se stal spisovatelem z povolání.

Zemřel v Brně 30. dubna 1973 a teprve posmrtně byl rehabilitován a vyznamenán řádem T. G. Masaryka II. stupně.

Nejobsáhlejšího vydání jeho děl se ujala Křesťanská akademie v Římě svými dvěma obsáhlými svazky vybraných Renčových děl.

Václav Renč byl neobyčejně silná a hluboce věřící osobnost a zůstává nedoceněným zjevem české literatury. Jeho hlubokým vyznáním jsou verše:

Dík, můj Bože, dík za tvou svobodu,
jež v srdci jásá, i když ústy sténá!
Dík za ramena křížem obtížená!
-Všechno je dar. –

Lubomír Štula
Světlo 48/2011

Popelka Nazaretská

Kapitola VII

Kráčelo jaro Nazaretem.
Učilo ptáky zpívat dětem -
a v srdcích probouzelo žal.
Proč, proč je smutno v Nazaretě?
Proč je tak smutno v celém světě?
Že mor i v kvítí hořkne dál.

Též v tesařově domku chudém
stýská si panna nad osudem,
jejž vysloužil si bědný lid.
Vší silou duše své i těla
ta dívka pokorná by chtěla
na Králi spásu vymodlit.

A hle, vtom před ní znenadání
se jako tichý plamen sklání
zářivý jinoch neznámý.
Kdo je ten krásný? Anděl Páně.
Na prsou kříží bílé dlaně.
Co dívce nyní oznámí?

"Buď zdráva, Boží lásky plná!"
Domem se jako světlá vlna
rozlije neslýchaný hlas.
"Pán s tebou, květe liliový!"
A jinoch tajemnými slovy
zvěstuje Panně Boží vzkaz.

- Dechnutím Krále Hospodina
květ liliový počne Syna.
A staniž se tak ještě dnes!
Ač Král, Duch Boží, svatá Panno,
vyčkává na tvé ne či ano.
Svobodně vol a odpověz...

MLADÝM

Štěstí je cesta

Přesvědčujeme sami sebe, že život bude lepší, jakmile se oženíme nebo vdáme, že budeme mít první dítě, potom další. Pak jsme otrávení, protože naše děti nejsou dost staré, a těšíme se, že všechno bude fajn, až budou straší. Pak jsme zničení, když dorostou do puberty a my se s nimi musíme zabývat. Až jim bude přes dvacet, budeme určitě šťastnější. Říkáme si, že budeme spokojenější, až se náš manžel či manželka srovná, až budeme mít hezčí auto, až odjedeme na dovolenou, až konečně odejdeme do penze. Pravda je taková, že není lepší čas na to být šťastný než právě teď. Jestli ne teď, tak kdy?

Váš život bude vždycky plný problémů. Je lepší si to připustit a rozhodnout se být šťastný navzdory tomu. Tak strašně dlouho se zdálo, že život začne každou chvíli. Opravdový život. Ale na cestě k němu se vždycky vyskytla nějaká překážka, nějaké trápení; práce, co je třeba dokončit; čas, co je třeba obětovat; účet, co je třeba zaplatit. Pak začne život. Konečně mi došlo, že tyhle obtíže jsou život.

Díky tomu názoru jsem pochopil, že ke štěstí nevede žádná cesta. Že štěstí je právě ta cesta. Takže si vychutnávejte každou chvilku.

Přestaňte čekat na to, až skončí škola, až dojdete domů, až shodíte pět kilo, až naberete pět kilo, až začnete pracovat, až se vezmete, až bude pátek večer nebo neděle ráno. Přestaňte čekat na nové auto, na splacení hypotéky, na jaro, na léto, na podzim, na zimu, na prvního či patnáctého v měsíci, až budou hrát vaši písničku v rádiu, až zemřete, až se znovu narodíte... než se rozhodnete být šťastni.

Štěstí je cesta, ne cíl cesty. Není lepší příležitost být šťastný než teď. Žijte a užijte si tento okamžik.

Teď se zamyslete a zkuste zodpovědět tyto otázky:
1. Vyjmenujte pět nejbohatších lidí na zemi.
2. Vyjmenujte posledních 5 vítězek Miss Universe.
3. Vyjmenujte posledních 10 laureátů Nobelovy ceny.
4. Vyjmenujte posledních 10 laureátů Oscara za herecký výkon.

Nejde to? Celkem těžké, že? Nic si z toho nedělejte, tohle si nepamatuje nikdo. Potlesk odezní! Na ceny sedá prach! Vítězové jsou brzy zapomenuti.

Nyní odpovězte na tyto otázky:
1. Vyjmenujte 3 učitele, kteří přispěli k vašemu vzdělání.
2. Vyjmenujte 3 přátele, kteří vám pomohli, když vám bylo nejhůř.
3. Vzpomeňte si na pár lidí, díky nimž jste si připadali výjimeční.
4. Vyjmenujte 5 lidí, s nimiž je vám dobře.

Je to schůdnější? Je to snazší, že ano?

Lidé, kteří ve vašem životě něco znamenají, nenosí nálepku "nejlepší", nemají nejvíc peněz, nesklidili největší ceny... Jsou to ti, na kterých vám záleží, kterým záleží na vás, kteří budou vždycky a všude stát za vámi. Pomyslete na to. Život je velmi krátký.

A kam patříte vy? Nevíte?

Rád bych vám trochu pomohl.

Nepatříte mezi "nejslavnější," ale přece...

Před nějakou dobou stálo na startovní čáře Olympijských her v Seattlu devět atletů, všichni mentálně nebo fyzicky postižení. Zazněl výstřel a začal závod. Ne každý běžel, ale každý se ho chtěl zúčastnit a vyhrát.

Běželi v tříčlenných skupinách, náhle jeden chlapec zakopl a upadl, udělal několik přemetů a rozbrečel se. Ostatních osm závodníků ho uslyšelo. Zpomalili a ohlédli se. Zastavili se a vrátili se... Všichni...

Vedle chlapce si sedlo děvče s Downovým syndromem, objalo ho a zeptalo se "Už je ti líp?"

Pak všech devět společně prošlo cílovou čárou.

Všichni diváci tenkrát povstali a tleskali. A ten potlesk trval hodně, hodně dlouho...

Lidé, kteří to viděli, o tom stále mluví. Proč?

Protože hluboko uvnitř dobře víme, že když sami něco vyhrajeme, není to v našem životě to nejdůležitější.

Nejdůležitější věcí v životě je pomáhat k vítězství ostatním. I kdyby to mělo znamenat, že zpomalíme a změníme svůj vlastní závod.

Svíce nic neztrácí tím, když zapálí další svíci.

Převzato z Internetu
Friedrich Poyer

Naše cesta do Indie (1)

Manželé MUDr.Maruška Dvořáková a Ing.Karel Dvořák vyprávějí o své práci dobrovolníků

MUDr.Maruška Dvořáková, z Moravských Knínic (* 5.července 1984), která v květnu 2009 dokončila studium na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity v Brně a **Ing.Karel Dvořák** z Velké Bíteše (* 20.dubna 1984), který vystudoval strojní inženýrství na VUT v Brně, se rozhodli jako dobrovolníci strávit rok v Indii.

To myslíte vážně?

„Tak pojedeme pomáhat do Afriky," plácla jednoho večera do větru Maruška. Byla už dost unavená z nekonečného hledání na internetu, kde jsme zjistili, že nás nikde v zahraničí s otevřenou náručí nevítají. Vlastně onu větu ani nemyslela vážně. Ale právě díky ní se z nás stali dobrovolníci.

Asi dva měsíce po svatbě v říjnu 2008 jsme s Maruškou začali řešit, co podnikneme s naší budoucností. Základ máme – jeden druhého. Ale dál? V práci jsem kroutil pátý měsíc. Moje každodenní činnost mě příliš nebavila, natož aby mě naplňovala pocitem užitečnosti. Děsila mě myšlenka, že budu sezením u počítače zabíjet den za dnem až do důchodu. Maruška měla v květnu končit studium medicíny a pomalu začínala uvažovat, ve které nemocnici zahájí kariéru.

Chcete nás?

Shodli jsme se, že zkusíme vyrazit do zahraničí – do Británie, na Nový Zéland nebo do Austrálie. Pojedeme tam na rok na dva, vyděláme spoustu peněz, vrátíme se do Česka a postavíme si pěkný domeček někde mezi Knínicemi a Velkou Bíteší. Jenže ouha. Takhle mít v našich oborech pět let praxi, mohli bychom si snad i ukazovat prstem a vybírat mezi možnými zaměstnavateli dle libosti. Ale práci pro jednu čerstvou absolventku a kluka s ušmudlanou roční praxí? Ani nápad.

Byli jsme z toho trošku rozladění. Onu památnou větu o Africe řekla Maruška někdy okolo Vánoc – poté, co jsme unavení seděli v našem pokojíčku a pomalu se začínali s velkými plány loučit. Nečekala, že se toho chytím. *„Jet do Afriky? Pomáhat jako dobrovolníci? To není zas taková hloupost!"* A tak se naše hledání stočilo úplně jinam.

Možností, které by stály za řeč, ale zase tak mnoho nebylo. Měli jsme dost specifický požadavek – jsme dvojice, chceme jet do stejného místa a chceme mít alespoň malinký pokojíček sami pro sebe. Nejvíce nás zaujali Salesiáni Dona Bosca a jejich program Cagliero. Salesiány jsme znali z dřívějška, takže jsme měli určitou záruku. Kromě toho jsme zjistili, že už s nimi jednou nějací manželé jeli. Vyměnili jsme si pár emailů a dostali jsme pozvání. Druhý víkend v lednu se v Brně koná přípravné setkání budoucích dobrovolníků. Chceme-li se stát dobrovolníky, musíme přijet.

Afrika versus Indie

Vždycky jsem si představoval, že lidi, kteří jezdí pomáhat do rozvojových zemí, jsou buď od přírody velicí altruisté, anebo fanaticky věřící katolíci – každopádně to musí být nějakým způsobem blázni. Namísto toho nás na setkání budoucích dobrovolníků Cagliero přivítala skupina normálních, sympatických lidí, která ví, proč do zahraničí chce jet. Martina míří do Mexika, Iva do Konga, další do Bulharska a někteří se ještě rozmýšlejí. Celkem se jich letos do zahraničí chystá přes deset.

Začali jsme vyzvídat podrobnosti – do kterých zemí se obvykle jezdí, jaká jsou zdravotní rizika, jak dobrovolníci pracují, jaké jsou náklady na cestu... V tu chvíli jsme také řešili, jestli opravdu chceme do Afriky – uvažovali jsme i o Indii. Mluvilo pro ni několik zásadních věcí. Údajně je to vcelku bezpečná země, s menšími zdravotními riziky, letenky stojí nesrovnatelně méně, a hlavně se tam hovoří anglicky – na rozdíl od většiny afrických zemí. Bývalí dobrovolníci se nás snažili přesvědčit, ať dáme přednost té „jejich" zemi – Jirka *lobboval* za Zambii, Pavel za Bulharsko a na oko se kvůli tomu mezi sebou i pohádali. Nám ale bylo čím dál tím jasnější, že u nás vyhrála Indie.

Po návratu z přípravného víkendu jsme se museli definitivně rozhodnout, jestli pojedeme. Dali jsme si na rozmyšlenou dva týdny do konce ledna. Den před lhůtou jsme se šli projít zasněženými Knínicemi, abychom vše naposledy probrali. Oba jsme byli pro. Bylo rozhodnuto, pojedeme do Indie.

Táto, mámo, my jedeme do Indie

Museli jsme s našimi plány seznámit rodiče. Takovou věc jim nemůžeme oznámit rovnou a se vším všudy – to by byl příliš velký šok. Místo toho jsme informace začali dávkovat. Nejprve jsme jim oznámili, že chceme jet na rok do zahraničí. Po týdnu se dozvěděli, že to bude mimo Evropu, a další týden, že tam nejedeme vydělávat. Teprve poté jsme jim řekli, že jedeme do Indie jako dobrovolníci. Příliš nadšení nebyli – rodiče Marušky si mysleli, že to byl její nápad a že mě do toho přemluvila. Můj táta na rovinu řekl, že naši cestu do Indie považuje za nesmysl. I tak jsme však věděli, že budeme mít ve všech čtyřech velikou oporu. Ještě týden před odletem nám Maruščina maminka řekla: *„Já jsem pořád doufala, že si to rozmyslíte. Jenže to vypadá, že už je pozdě...“*

Vcelku brzy nám indičtí Salesiáni napsali, do kterého místa přesně pojedeme – do městečka Deodurga v jihoindickém státě Karnataka. Tamější oblast je jedna z nejzaostalejších a nejchudších v celé Indii. Salesiáni v Deodurze zřizují školu s internátem pro děti z okolí. Právě na tomto internátě budeme bydlet a pracovat.

Strojař dává injekce

Zbývalo jen několik měsíců, abychom vše stihli zařídit. Bylo toho docela dost – letenky, očkování, pojištění, víza, úřady, navíc před Maruškou stály ještě dvoje poslední státnice. Času nazbyt jsme mnoho neměli.

Letenky jsme sehnali poměrně levně. Poletíme z Vídně přes Londýn do Bangalore, velkoměsta, které se nachází asi pět set kilometrů od Deodurgy. Odlétáme 8. září 2009 nad ránem a vracíme se bez jednoho týdne za rok.

Očkovací látky jsme si přivezli z Prahy – a nebylo toho málo. Asi dvacet krabiček s vakcínami jsme doma vyskládali do ledničky. Nechtělo se nám s každou injekcí chodit k doktorovi, a tak jsme se nakonec naočkovali navzájem doma. Maruška je profík, ale pro mě to bylo něco – vzít třícentimetrovou jehlu a zabořit ji manželce do ramene. Když jsem to popisoval kolegům v práci, docela se zděsili: *„To bych raději umřel, než si od tebe nechat píchnout injekci!“*

V Indii jsme měli mít zdarma ubytování a jídlo. Na letenky, víza, očkování a další náklady jsme však potřebovali sehnat peníze. Uspořádali jsme proto sbírku, ze které se nám část nákladů pokryla. Velmi nám také pomohl salesiánský projekt *Adopce nablízko*, který dobrovolníky podporuje. Přispěla nám spousta lidí – i ti, kteří naše rozhodnutí nechápali.

I ostatní úkoly jsme nakonec zvládli. Po třech návštěvách na indické ambasádě se nám podařilo získat roční vízum. Maruška v květnu úspěšně dokončila medicínu, a dokonce našla na čtvrt roku zaměstnání v nemocnici v Brně-Bohunicích. Ani se nezdráhala přednostovi u pohovoru přiznat, že chce zůstat jen na tři měsíce.

BANGALORE–RAICHUR–DEODURGA – V Bangalore přistálo naše letadlo, do Raichuru nás dovezl vlak, v Deodurze máme strávit celý rok.

Ahoj za rok

Zbývalo se jen rozloučit. Uspořádali jsme posezení pro kamarády a v posledních dnech objeli příbuzné. Pořád jsme si lámali hlavu, co jsme si zapomněli přibalit. Těšili jsme se, ale zároveň jsme měli trochu strach. 8.září jsme sedli do auta a vyrazili směr Vídeň.

Asi nejhezčí přání na cestu nám poslal spolužák Filip: *„Hlavně se v té daleké zemi neztraťte, dbejte na dobré vychování, myslete na své kamarády a klidně si i poplačte, pomáhejte starším lidem, bohatým berte a chudým dávejte, nechoďte ven po setmění, bacha na slony a Indiány, neučte se tamním zlozvykům a naučte je těm našim, a hlavně se mějte báječně. Oběma vám přeju šťastnou cestu a nezapomenutelné zážitky!“*

Dobré ráno, Indie!

Je obecně známé, že se v Indii na silnicích jezdí vlevo. My jsme však zjistili, že tento mýtus neplatí. V Indii se jezdí vlevo i vpravo. V obou směrech.

Maruška si v České republice ještě před odjezdem vyřizovala mezinárodní řidičák. Co kdybychom se náhodou někdy potřebovali po Indii přemístit z místa na místo vlastním autem, tak ať alespoň jeden z nás může za volant. Stačí ale

Po společné večeři se bavíme spolu se Salesiány z indického Bangalore. Vpravo sedí ředitel Breadsu, otec Joseph. Všichni hovoří anglicky, ale se zoufalou výslovností.

jedna malá projížďka se zkušeným řidičem po Bangalore, a člověka takové nápady navždy přejdou.

Na silnicích panuje naprosto nepochopitelný chaos. Už ranní autobus, kterým jsme jeli z letiště, nám ukázal, jak to v Indii chodí. Řidič si to švihal zhruba osmdesátkou a ignoroval výmoly či zpomalovací pruhy. Troubil na všechny okolo, zejména pokud jel před námi někdo o deset kilometrů v hodině pomaleji. Klakson je tady vůbec nejdůležitější součást vozidla – víc než kola a brzdy. Na druhou stranu jej řidiči do určité míry respektují – zatroubí-li autobus na pomalého rikšu, rád ještě ve vlastním zájmu uhne. V jednu chvíli dokonce náš autobusák projel asi šedesátkou stopku na křižovatce. Přednost si vynutil – pochopitelně – právě klaksonem.

To je naše pekárna

Autobus nás vysadil u Lake Hospital, kde na nás čekal otec Joseph, první Salesián z Indie, kterého jsme potkali. Je velmi těžké u Indů odhadnout věk. Patnáctileté kluky by člověk tipl na třicet, a naopak z někoho, kdo vypadá jako capart, se vyklube dospělák. Otci Josephovi jsme odhadli zhruba padesát let. Angličtinou s celkem slušnou výslovností nás začal seznamovat s Indií. Dovezl nás na North Road, kde se nachází centrum bangalorských Salesiánů. Své sídlo zde má také salesiánská organizace Breads. Zde jsme měli strávit naše první dva dny v Indii.

Breads sídlí v jedné větší kanceláři rozdělené do jednotlivých kójí. „*Tady pečeme náš breads.*“ pousmál se otec Joseph, když nám představil svůj tým. „*To je naše pekařství.*“ Zavedl nás do našeho, celkem pěkného pokojíčku – dvě postýlky s moskytiérami, stůl a prázdné skříně. Měli jsme nacestováno téměř patnáct tisíc kilometrů, a to jednoho zmůže. Natož dva.

Dej přednost krávě!

„*To ještě nic není. To bylo ráno, nikde žádný provoz,*“ jemně nás upozornil otec Joseph, když jsme mu popsali naše první zážitky s dopravou. A měl pravdu. Odpoledne nás vzal řidič Salesiánů na malou projížďku po městě. Bylo to něco šíleného.

Auta se řadí jedno vedle druhého ve vzdálenosti několika centimetrů. Motorkáři využijí každou skulinu, aby se posunuli o půl metru dopředu. Protijedoucí auta se míjejí zrcátky jen o chlup, a to ještě na poslední chvíli. Pokud řidič vidí, že protijedoucí má kam uhnout, rovnou počítá s tím, že tam také uhne – a jede proti němu, jako by se nechumelilo. V tu chvíli by se v nás krve nedořezal. Člověk se řítí plnou rychlostí čelně třeba proti dodávce. Těsně před srážkou oba řidiči zatroubí, uhnou na svou stranu, minou se o kousíček a řítí se dál.

Občas se uprostřed cesty objeví kráva. Jen tak stojí a hloupě kouká. Auta ji objíždějí, jakoby nic. Pokud k objetí není místo, řidič přibrzdí, zatroubí a kráva se pomalu přesune dál, takže zase zavazí někomu jinému.

Kdykoli někdo někoho objíždí, předjíždí nebo míjí, použije klakson. V době dopravní špičky tak troubí všichni na všechny a bez přestání. Pokud někdo odbočuje z vedlejší ulice na hlavní, na chvilinku zastaví, a když jej čekání přestane bavit, prostě se rozjede a vecpe se do hlavního proudu – v okamžiku, kdy jedou jen rikšové nebo motorkáři. Právo silnějšího zde platí beze zbytku, náklaďák nebo autobus nečeká skoro nikdy.

Je v tom ale určitý, byť chaotický, systém. Řidiči vědí, jak se zachovat a co si mohou dovolit a očekávají, že i ti druzí se budou chovat stejně. Že protijedoucí auto opravdu uhne, pokud se budou proti sobě řítit, že rikša raději zastaví, než aby se pokusil přetlačit náklaďák nebo že chodec uskočí, pokud na něj řidič zatroubí. Někomu, kdo nezná těchto tisíc nepsaných pravidel, hrozí velké nebezpečí – a zároveň je také sám velmi nebezpečný pro ostatní svým zvláštním, neindickým stylem jízdy. Už teď víme na sto procent, že nás zde za volant nikdo nedostane ani párem volů – a že se jich tu po ulicích poflakují stovky.

Všude jsou krávy, stojí a zevlují, občas popojdou, vrtají se v odpadcích a nikdo si jich nevšímá. Potkáte je v každé ulici.

Nic než jen pár kusů dřeva spojených dohromady a nad hlavou kus igelitu, to je indický slum.

Bída, bída, bída

Druhý den odpoledne jsme poprvé viděli odvrácenou tvář Indie na vlastní oči. Vydali jsme se na pěší túru po Bangalore a po pár minutách jsme narazili na *slum*. Na volném prostranství u silnice se rozprostírala spousta podivných příbytků. Dřevěných konstrukcí zakrytých kusem plachty nebo igelitu, přístřešků sbitých z kusů plechu, chatrče držící pohromadě snad jen silou vůle. Uprostřed toho postává spousta lidí – baví se mezi sebou, někteří pojídají jakési zbytky, jiní jen tak koukají okolo sebe. Do toho všeho hraje ze dvou reproduktorů velmi hlasitě indická hudba a několik mladíků hopsá do rytmu. Malý chlapec tluče kusem klacku do hrnce, o pár metrů dál leží dvě postavy jen tak na chodníku a jinde zase hlouček lidí postává okolo ohně, na kterém se ohřívá nějaké jídlo.

Jdeme po druhé straně a vnímáme, že se na nás upírají oči všech okolo. „*Your mother country?*" ptá se jeden z mladíků, odkud pocházíme. „*Czech Republic,*" odpovíme, ale mladík zjevně netuší, co se snažíme říci. „*Czechoslovakia,*" zkoušíme podruhé, ale ani tato informace mu nepomáhá. Když nakonec uslyší „*Middle Europe,*" spokojeně kývne a jde to říci ostatním. Indové se na zemi původu ptají často a rádi. Někdy člověka jen tak zastaví na ulici a když dostanou odpověď, spokojeně pokračují v cestě. Českou republiku však neznají, a tak jsme začali používat *Middle Europe* jako neoficiální název naší země.

Dodali jsme si odvahy a udělali jsme několik fotek. V tu chvíli jsme se začali cítit velmi nepříjemně a trapně. Připadali jsme si jako pracháči z Evropy, kteří si zde fotí chudáky na indické ulici jako zvířátka v ZOO.

Sebrali jsme se a šli jsme dál. Stálo tam několik dalších, ještě zoufalejších přístřešků, jen tak opřených o zeď. Před nimi se válelo v prachu několik lidí, vyhublých a špinavých. Jeden z nich na nás začal něco volat v *kannadštině*, tak jsme ještě více přidali do kroku a byli jsme upřímně rádi, když jsme se z tohoto *slumu* dostali pryč.

Vlakem na sever

Indické vlaky lze poměrně dobře srovnávat s těmi českými, alespoň na první pohled. Včetně zpoždění. Rozloučili jsme se s naším dočasným bydlištěm v Bangalore. Otec Joseph nás zavezl na nádraží, kde jsme po chvíli čekání nasedli do *Udyan Expressu* ve směru Bangalore - Raichur. Před námi byla noční cesta lůžkovým vozem do zhruba pět set kilometrů vzdáleného Raichuru, kde na nás již měli čekat Salesiáni z Deodurgy, našeho budoucího domova.

Vagón byl rozdělený do několika spojených a volně průchozích kupé. Namísto sedaček se zde nachází na každé boční stěně tři nad sebou zavěšené palandy, další dvě jsou na druhé straně za uličkou nad a pod oknem - a právě tam jsme spali my.

Co chvíli okolo nás někdo prošel a nabízel něco ke koupi. Jeden chlapík vyřvával „*čaičaičaičaičaičai,*" druhý „*čaikofičaikofičaikofičaikofi.*" Jak jsme později zjistili, české slovo *čaj* pochází právě z indických jazyků. Ženy různého věku prodávaly jasmínové květinky do vlasů, malí kluci něco k občerstvení. Teprve po desáté hodině se tento provoz uklidnil, nicméně skupinka lidí okolo nás se mezi sebou bavila a dělala rámus, takže jsme se moc dobře nevyspali.

Někdy po páté ráno začalo svítat. Poprvé jsme viděli krajinu indického venkova. Rýžová políčka střídala pole s kukuřicí – to jsme v tu chvíli ještě nepoznali. Občas močál, a hlavně rovina široko daleko.

Po dvou dnech jsme zažívali podobný pocit jako těsně před výstupem z letadla. *Co nás tady čeká, kdo si nás vyzvedne na nádraží, jak se k nám budou chovat, bude se nám tu líbit...*

Vlak dorazil s půlhodinovým zpožděním. Sbalili jsme si svá zavazadla, rozloučili se s lidmi, kteří se s námi během cesty ve vlaku bavili, a vystoupili na nádraží v centru Raichuru. (Pokračování příště.)

Maruška a Karel Dvořákovi, Česká republika

The soldier's Christmas

It was the night before Christmas, he lived all alone,
in a one bedroom house made of plaster and stone.
I had come down the chimney with presents to give,
and to see just who in this home did live.
I looked all about, a strange sight I did see,
no tinsel, no presents, not even a tree.

No stocking by mantle, just boots filled with sand,
and on the wall pictures of far distant lands.
With medals and badges, awards of all kinds,
a sobering thought came to my mind.
For this house was different, so dark and so dreary,
the home of a soldier, now I could see clearly.

The soldier lay sleeping, silent, alone,
curled up on the floor in this one bedroom home.
The face was so gentle, the room in such disorder,
not how I pictured a United States soldier.
Was this the hero of whom I'd just read?
Curled up on a poncho, the floor for a bed?

I realized the families that I saw this night,
owed their lives to these soldiers who were willing to fight.
Soon round the world, the children would play,
and grownups would celebrate a bright Christmas day.
They all enjoyed freedom each month of the year,
because of the soldiers, like the one lying here,

I couldn't help wonder how many lay alone,
on a cold Christmas eve in a land far from home.
The very thought brought a tear to my eye,
I dropped to my knees and started to cry
The soldier awakened and I heard a rough voice,
"Santa don't cry, this life is my choice;

I fight for freedom, I don't ask for more,
my life is my God, my country, my corps."
The soldier rolled over and soon drifted to sleep,
I couldn't control it, I continued to weep.
I kept watch for hours, so silent and still,
and we both shivered from the cold evening's chill.

I didn't want to leave on that cold, dark, night,
this guardian of honor so willing to fight.
Then the soldier rolled over, with a voice soft and pure,
whispered, "Carry on Santa, it's Christmas day, all is secure."
One look at my watch, and I knew he was right.
"Merry Christmas my friend, and to all a good night."

By Lance Corporal James M. Schmidt

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní střed 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA os odběr v kostele 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. N žádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otáz soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the heart of Europe

New Town: Charles Square (2)

Before we shift our attention to the southern end of Charles Square we must mention two more quaint features of the Prague New Town Hall. A little known function of the municipal buildings was to provide accessible, government approved measures. They took the form of an exactly measured steel bar, known as an Ell, attached firmly to the outside of the building. Once popular with the cloth and tailor trade, but nowdays obsolete, the length of an Ell was derived from the distance between an adult male's elbow and the tip of his middle finger. The accepted length of an Ell varied across Europe between 50 and 70 centimeters, with the Czech "elbow" (loket) being 59.3 centimeters. One such measuring device was attached to the tower of the New Town Hall during the 18th century. It is set about 2 meters above pavement level to avoid vandallism. During market time an official would measure tradesmens' cloth at this place for a small fee by mounting a large wooden box.

Toward the end of the 17th century there was a criminal court, a prison and a torture chamber located in this town hall. It was here that the leader of the Chod rebellion, Jan Sladký – Kozina of Újezd, was jailed in 1693 along with his followers, for their just demands to retain royal privileges granted to them in ancient times. "Chodové," brave guardians of the southwestern frontiers, were denied their rights by the feudal lord of the region, Wolf Maximilian Lamminger von Albenreuth. (Kozina was taken from Prague to Pilsen where he was put to death by hanging.) The radical leaders of the 1848 uprising against Austro-Hungarian monarchy were also imprisoned here. Sadly, during the communist totalitarian regime there were kangaroo court trials held here against political dissidents and the torture chambers were used again to obtain dubious admissions of guilt. As we proceed toward the southern end of Charles Square we pass the Baroque church of St. Ignatius, a resplendent architectural landmark which we featured in one of the previous articles on Prague. Adjacent to this church we encounter a large building, former Jesuit College (Jezuitská kolej) which predates St. Ignatius. The college was dissolved in 1770 and since then this large edifice has served as a hospital. It was partly destroyed on the 14th of February 1945, when the American bomber pilots mistook Prague for Dresden, but the hospital was in later years carefully reconstructed.

We finally reach the southernmost side of Charles Square and face the so-called Faust House (Faustův dům). It now contains a pharmacy but otherwise it is not open to the public. The earliest evidence of today's Faust House is from the 12th century when it was a fortified tower house called Slavošovský. In the 14th century it became the palace of the Dukes of Opava. Duke Václav Opavský was a great enthusiast of the natural sciences. It was during this period that the building became associated with alchemy and strange occurrences. In 1590 alleged diabolical manifestations took place when an English adventurer Edward Kelley (real name Talbot), who had his ears cut off in England after being found guilty of forgery, bought the property. Kelley (1555 – 1597) was a court alchemist to Habsburg Holy Roman Emperor and King of Bohemia, Rudolf II, who ruled for 35 years. Kelley, one of many contemporary charlatans, undertook to discover the philosopher's stone, but although the Emperor made him a "Knight of Imana" he ultimately suffered a wretched end. King Rudolf grew tired of waiting and threw him into prison. On his release Kelley died of mysterious poisoning. Between 1740 and 1770 the house came into the possession of the Mladota of Solopysky family. Count Ferdinand Mladota was another amateur scientist eager to undertake fiendish experiments.

Against this historical background the legend was created that the real Dr. Johann Georg Faust, magician and alchemist (c.1480 – 1540), subject of numerous literary and musical works, has once lived here. The story was further embellished when a student allegedly took up residence in this house and attempted to seal the black hole in the ceiling and in the roof through which Faust's body and soul had been taken by the devil. Each morning the hole would reappear and eventually, after discovering one of the doctor's magic books, the student made a Faustian pact with the devil, exchanging his soul for earthly treasures. Not surprisingly the student's body and soul also vanished one day through the roof.

Prague is enormously popular with writers of fantastic stories. Many factors have contributed to the development of this trend over the centuries. The reign of Rudolf II

The corner of the Faust House

(1576 – 1611) particularly enhanced the magic reputation of the city. The emperor was prey to profound melancholia and even fits of madness. He surrounded himself with astrologers, witches and alchemists as well as true scientists such as the Danish astronomer Tycho de Brahe and the German mathematician and astronomer Johannes Kepler. Rudolf II was forced to abdicate the throne in 1611 after the devastating defeat by the invading mercenaries from Passau.

Just short walk down the Vyšehradská street toward the south will bring us to one of Prague's smaller Baroque churches, St. John on the Rock (Kostel svatého Jana na skalce) . This church is one of Kilian Ignaz Dientzenhofer's most daring designs. Its twin square towers are set at a sharp angle to the church's narrow façade and the interior is based on an octagonal floorplan. The church was completed in 1738, but the steep double staircase leading to the west front was not added until the 1770s. On the high altar there is a wooden version of Jan Brokof's statue of St. John of Nepomuk which stands on the Charles Bridge.

Our next stroll will take us down the Resslova Street which runs toward the Vltava River and which includes several remarkable buildings, both old and new, worth our close scrutiny.

Tony Jandáček

Photo on back page:
The baroque church of St. John on the Rock in the Vyšehradská street in Prague

